

THE
NONSENSE OF
EXISTENCE

Sorin Cerin

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

SORIN CERIN

**THE NONSENSE
OF THE
EXISTENCE**

Poems of meditation

2016

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

Copyright © SORIN CERIN 2016

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1537233802

ISBN-10:
1537233807

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

This book have been published for first time by Paco Publishing House in Romanian language in Romania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CERIN, SORIN

Nonsensul existenței / Sorin Cerin. - București : Paco, 2015

ISBN 978-606-665-103-5

821.135.1-1

This book have been published also in Romanian language in the United States of America

ISBN-13: 978-1511404648

ISBN-10: 1511404647

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

Critical appreciations about the poetry of meditation

PhD Professor Al Cistelean within the heading Avant la lettre, under the title Between reflection and attitude, appeared in the magazine Familia nr.11-12 November-December 2015, pag.16-18, Al Cistelean considers about the poetry of meditation, of Sorin Cerin, that:

"From what I see, Sorin Cerin is a kind of volcano textually, in continuously, and maximum eruption, with a writing equally frantic, as and, of convictions. In poetry, relies on gusts reflexive and on the sapiential enthusiasm, cultivating, how says alone in the subtitle of the Non-sense of the Existence, from here the poems "of meditation".

One approach among all risky - not of today, yesterday, but from always - because he tend to mix where not even is, the work of poetry, making a kind of philosophizing versified, and willy-nilly, all kinds of punishments and morality.

Not anymore is case to remind ourselves of the words said by Maiorescu, to Panait Cerna, about "philosophical poetry," because the poet, them knows, and, he very well, and precisely that wants to face: the risk of to

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

work only in idea, and, of to subordinate the imaginative, to the conceptual.

Truth be told, it's not for Sorin Cerin, no danger in this sense, for he is in fact a passionate, and never reach the serenity and tranquility Apolline of the thought, on the contrary, recites with pathos rather from within a trauma which he tries to exorcise, and to sublimate, into radical than from inside any peace of thought or a reflexive harmonies.

Even what sounds like an idea nude, transcribed often aphoristic, is actually a burst of attitude, a transcript of emotion - not with coldness, but rather with heat (was also remarked, moreover, manner more prophetic of the enunciations).

But, how the method, of, the taking off, lyrical, consists in a kind of elevation of everything that comes, up to the dignity of articulating their reflexive (from where the listing, any references to immediately, whether biographical or more than that), the poems by Cerin, undertake steep in the equations big existential and definitive, and they not lose time in, domestic confessions.

They attack the Principle of reality, not its accidents. Thus, everything is raised to a dignity problematic, if no and of other nature, and prepared for a processing, densified.

Risks of the formula, arise fatal, and here, because is seen immediately the mechanism of to promote the reality to dignity of the lyrism.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

One of the mechanisms comes from expressionist heritage (without that Sorin Cerin to have something else in common with the expressionists), of the capitalized letter, through which establishes suddenly and unpredictably, or humility radicalized , or panic in front of majesty of the word.

Usually the uppcase, baptizes the stratum "conceptual" (even if some concepts are metaphors), signaling the problematic alert.

It is true, Sorin Cerin makes excess and wastage, of the uppcase, such that, from a while, they do not more create, any panic, no godliness, because abundance them calms effects of this kind, and spoil them into a sort of grandiloquence.

The other mechanism of the elevation in dignity rely on a certain - perhaps assumed, perhaps premeditated - pretentious discourse, on a thickening lexical, and on a deep and serious declamation.

It is insinuated - of lest, even establishes - and here is an obvious procedure of imaginative recipe, redundant over tolerant.

How is and normal - even inevitable - in a lyrical of reflection what wants to coagulate around certain cores conceptual, the modality immediate of awareness of these nodes conceptual, consists in materializing the abstractions, making them sensual is just their way of to do epiphany lyrical.

But at, Sorin Cerin, imaginative mechanics is based on a simple use of the genitive, which materialize the

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

abstractions, (from where endless pictures like "the thorns of the Truth," "chimney sweeps of the Fulfillments," " the brushes of Deceptions" etc. etc.), under, which most often is a button of personification.

On the scale of decantation in metaphors we stand, thus, only on the first steps, what produces simultaneously, an effect of candor imaginative (or discursive), but and one of uniformity.

Probable but that this confidence in the primary processes is due to the stake on decanting of the thought, stake which let, in subsidiary, the imaginative action (and on the one symbolized more so) as such.

But not how many or what ideas roam, through Sorin Cerin's poems are, however the most relevant, thing (the idea, generally, but and in this particular case, has a degree of indifference, to lyricism).

On the contrary, in way somewhat paradoxically, decisive, not only defining, it's the attitude in which they gather, the affect in which coagulates.

Beneath the appearance of a speech projected on "thought", Sorin Cerin promotes, in fact, an lyricism (about put to dry) of, emotions existential (not of intimate emotions).

The reflexivity of the poems is not, from this perspective, than a kind of penitential attitude, an expression of hierarchies, of violent emotions.

Passionate layer is, in reality, the one that shake, and he sees himself in almost all its components, from the ones of blaming, to the ones of piety, or tenderness

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

sublimated (or, on the contrary, becoming sentimentalist again).

The poet is, in substance, an exasperated of state of the world and the human condition and starting from here, makes exercises with sarcasm (cruel, at least, as, gush), on account of "consumer society" or on that of the vanity of "Illusions of the Existence".

It's a fever of a figures of style that contains a curse, which gives impetus to the lyrics, but which especially highlights discursive, the exasperation in front of this general degradation.

So general, that she comprised and transcendental, for Sorin Cerin is more than irritated by the instrumentalization of the God (and, of the faith) in the world today.

Irritation in front of corruption the sacred, reaches climax, in lyrics of maximum, nerve blasphemous ("Wickedness of Devil is called Evil, / while of the God, Good. ", but and others, no less provocative and" infamous " at the address the Godhead); but this does not happen, than because of the intensity and purity of his own faith (Stefan Borbely highlighted the energy of fervor from the poetry of Cerin), from a kind of devotional absolutism.

For that not the lyrics, of challenge and blame, do, actually Cerin, on the contrary: lyrics of devotion desperate and passionate, through which him seeks "on Our True God / so different from the one of cathedrals of knee scratched / at the cold walls and inert of the greed of the Illusion of Life ".

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

It is the devotional fever from on, the reverse, of imprecations and sarcasm, but precisely she is the one that contaminates all the poems.

From a layer of ideals, squashed, comes out, with verve passionate, the attitudes, of Cerin, attitudes eruptive, no matter how, they would be encoded in a lyrical of reflections. "

Elvira Sorohan - An existentialist poet of the 21st Century

Without understanding what is "trans-poetry", which probably is not more poetry, invoking a term coined by Magda Cârneci, I more read, however, poetry today and now I'm trying to say something about one certain.

Dissatisfied of "insufficiency of contemporary poetry" in the same article from "Literary Romania", reasonably poetess accuses in block, how, that what "delivers" now the creators of poetry, are not than notations of "little feeling", "small despairs" and "small thinking. "

Paraphrasing it on Maiorescu, harsh critical of the diminutives cultivated by Alecsandri, you can not say than that poetry resulting from such notation is also low (to the cube, if enumeration stops at three).

The cause identified by Magda Cârneci, would be the lack of inspiration, that tension psychical, specific the men of art, an experience spontaneous, what gives birth, uncontrollably, at creation.

It is moment inspiring, in the case of poetry, charged of impulses affective, impossible to defeated rationally, an impulse on that it you have or do not it have, and, of, which is responsible the vocation.

Simple, this is the problem, you have vocation, you have inspiration.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

I have not really an opinion formed about poetry of Magda Cârneci, and I can not know, how often inspiration visits her, but if this state is a grace, longer the case to look for recipes for to a induces ?

And yet, in the name of the guild, preoccupation the poetess, for the desired state, focuses interrogative: "... the capital question that arises is the following: how do we to have access more often, more controlled and not just by accident, to those states intense, at the despised <inspiration>, at those levels, others of ours, for which the poetry has always been a witness (sic!) privileged ".

We do not know whom belongs the contempt, but we know that the inspiration is of the poet born, not made.

The latter not being than a craftsman and an artist.

I have in front three volumes of lyrics of the poet, less known and not devoid of inspiration, Sorin Cerin, ordered in a logical decrescendo, understandable, Non - sense of the Existence, the Great silences, Death, all appeared in 2015, at the Publishing Paco, from Bucharest.

After the titular ideas, immediately is striking, and poetic vocabulary of the first poem, and you're greeted with the phrase "Illusion of Life" that spelled with capital letters.

It is, in substance, an expression inherited from vocabulary consecrated of the existentialist, enough to suspect what brand will have the poems.

Move forward with reading, being curious to see you how the poet remains on same chord of background, and how deep, how seriously lives in this idea, not at all new.

And it is not new for that the roots of the existentialism, reformulated modern, draw their sap from the skepticism of biblical, melancholic Ecclesiastes, discouraged, in the tragic consciousness of finitude as destiny.

It is the King biblical, an, existentialist *avant la lettre*.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

He discovers that " weather is to you be born, and a time is to die", otherwise "all is hunting of wind".

What else can be said new in our time, even in personal formula, when the existentialism has been intensively supported philosophically, in centuries XIX, and, XX, from Kierkegaard and up to Sartre, with specific nuances.

A poem in the terms, of the existentialism status, more can interested the being of the our days, slave of the visual image and the Internet, only through adaptations or additions updated, complementary the central idea, and not finally, by the power of the return over of the self.

It is about what you are trying to achieve the poet Sorin Cerin, leaving us, from the beginning, the impression that he lives the miracle creative, the inspiration.

Wanting to guide the reader to search for a specific kind of poetry cultivated in these volumes (with one and the same cover), author subtitled them, *ne varietur* "Poems of meditation", as and are at the level of ideas.

But how deep and how personal, is the meditation, you can not say than at the end of reading, when you synthesize what namely aspects of ontology and from what perspective, intellectual and emotional, them develop the poet.

Certainly, the existentialist poetry vocabulary universal, recognizable, is now redistributed in an another topic, what leads to combinations surprising of new , some daring, or terribly tough, such as those concerning the church.

Reading only one of the three volumes is like as you them read on all, are singing on same chord with minimal renewal from, a poem to another.

The poet closes in a unitary conceptual sphere, from here the specific rhetoric.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

Wherever you open one of the volumes, you are in the center of the universe poetic of the same ideas, the same attitude of skepticism outraged.

At the level of language, the same vocabulary, well-tuned with the conceptual sphere, is recombined in new and new phrases with updates related to today's environment, and even immediately of the Being, thrown into the world to atone for the "Original Sin".

It is known, because sages said, "Eva's son does not live in a world devoid of wails".

The ambition to build a personal meditation, impossible to achieve at the level of poetic vocabulary, already tired, is compensated by the art of combination of the words, without being able to avoid redundant frequency of some phrases.

The most frequent, sometimes deliberately placed and twice in the same poem is "Illusion of Life".

Dozens of others keywords, complementary, surprises by ostentatious use, to emphasize the idea of "Non-sense of Existence".

Are preferred, series of words written with uppercase: "Moment," "Immortality," "Illusion," "Absurd," "Silence," "Death," "Eternity", "Absolute Truth", "Dream", "Free Will", "Original Sin", "Love", "Loneliness", "Alienation", "God" and many others.

The phrase brings here and now, living problematized of the existence is "Consumer Society".

Is released from poetry a frenzy of duplication of word, what supports the idea.

Often this exuberant energy of rearrangement of words, covers what you looking for in poems composed on one and the same theme, namely, living intense affective of feeling of "illusion of life" inside, not outside.

Here, we more mention of manner to distinguish the expressive words spelled with a capital letter.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

Rain of uppercase tends to flood few basic meanings of the poems.

And more there's a particularity, the punctuation.

After each verse, finished or not as, understood, grammatical or not, it put a comma; the point is put preferably only after the last verse.

Otherwise than biblical Ecclesiastes, our poet, more revolted, than melancholic, do hierarchies of vanities pretty little ordered that you to can follow clear ideas.

The significances is agglomerating, in one and the same poem, like *Hierarchy of the Vanity*.

But it's not the only one.

Of blame can be contemporary reality which provokes on multiple planes, poet's sensibility.

The word "the vanity" is engaged in a combination serious, sharp, put to accompany even the phenomenon of birth of the world, for to suggest, finally, by joins culinary very original, willfully, vulgar, disgust, "nausea", í la Sartre, left behind by the consciousness of the absurd of existence.

I sent at the poem, Industry Meat Existential: "Plow of the Vanity dig deep, / in the dust of the Existence, / wanting to sow the genes of the Illusion of Life, / for to be born the World, / after a prolonged gestation, / in womb without limits, of the Lie, / that rests on Truth for to exist, / ... ravens blacks of the thoughts, / by developing, / A true Industry of the Meat Existential, / beginning, / from steaks of, dreams on the barbecue of the Absurd, / up to, / sausage of highest quality of the Hopelessness. "

What you find in this poem: paradox, nonsense, nihilism, disillusionment, dreams made ashes, all this and more will multiply, kaleidoscopic recombine in all creation contained in these volumes.

If, the notions and synthetic concepts contained in words maintains their meaning constant, the fate of the

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

"word" is not the same, seems to go toward exhaustion, as and the force of renewal of poetry.

Have and the words their fate, apart from poetry, as the poet says.

At first, paradoxically, "Autumn sentimental" is forsaken by the "harvests passionate of words" frantically collected, by the temper ignited of the poet in love only of certain words, those from existentialist semantics.

Sometimes, "Flocks, of words, / furrow the sky of Memories".

In registry changed, the word is tormented as a tool of media, violent, rightly incriminated of poet: "Words lacustrine / cry in pots of Martyrs, / put at the windows of brothels of Newspapers ...".

Is deplored the fate of the words employed unusual, grotesque: "At butchery of Words, / in the street corner of the Destiny / are sold bones of phrases rotten, / legs of meanings for fried ...".

And with this fragment I have illustrated the originality resentful word combinations, which give free course the ideas, a poetic attitude provoked by the revolt against the nonsense of existence.

Ultimately is metaphorise "the winter of the Words, / which snows over our Days ..." and is deplored their fate, the falling "in the Mud, of some Words, / obscene and full of invective", and finally, their death: "Cemeteries of words are strung in the souls, / what they will and hopes at Resurrection ...".

Here the words came back to poetry.

But, the word is only the tool what not is only of the poet's, only of his, is the problem of background of existence illusory, perceived as such, in the existentialism terms from the early 21st century .

This is the core, the leitmotif of dozens of poems signed by Sorin Cerin, distributed studied, I suppose

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

symbolic numerological, in each volume 77 each, neither more or less.

From the seed of this idea generously sown, rises for the poet tired of so much, kneaded thinking: "Herbs of questions what float lazily over the eyelids / of the Sunset, / what barely can keep ajar, / in the horizon of some Answers, / what appear to be migrated toward the cold distances of the Forgetfulness. "

The note meditative of these lyrics is not entirely discouraging.

The poet is neither depressed nor anxious, because he has a tonic temperament.

He always goes from the beginning with undefeated statements the will, to understand, without accepting, as, thus, may to return toward the knowledge of self.

In poetic images rare, is outlined a kind of summary of poetic discourse, focused in the poetry The Hierarchy of the Vanity, ended in contemporaneity terms of the absurd.

It's a way to renew what was more said, that "we eat absurd on bread."

The plural indicates in poet an exponent in the name of man in general, "the granite" signifying the mystery impenetrable, of which is now facing "cane thoughtfully" "climbed up on the rocks of Life / we want to understand the granite as it is, / a reed conscious of self.

|| Demolish the pillars of Nature of the Illusion of Life, / trying to put in their place, / A Dream far stranger of ourselves. || ruined the Weakness , / ... becoming our own wrecks, / what wander to nowhere. || ...

Would be the eyes of Consumer Society made only to/ watch the Hierarchy of the Vanities?

Love that would deserve a comment of the nuances at which send the poetic images, is in the Dream and reality, an: " icon attached to the walls of the cold and insensitive, / of a cathedral of licentiousness, as is the

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

Consumer Society, / which us consumes the lives / for a
Sens what we will not him know, never. "

Beyond the game of words, is noted, the noun
seriously, what cancels altogether the sacredness of the
cathedral.

It's a transfer of meanings produced by the
permanent revolt poured out upon the type of society we
live in.

Our life, the poet laments in the Feline Existential:
"is sells expensive at the counter of the Destiny / for to
flavor the Debauchery, / subscriber with card of pleasures,
all right / at the Consumer Society." / ... "Empty promises /
and have lost keys of the Fulfillment / and now make,
Moral to the cartel of Laws / alongside the prostitutes
politicians, of the moment ".

Violent language, as poetic arrows thrown and
against terrible degradation of politics, gives free course to
the ideas, a type nihilistic rebellion, raised to the rank of
principle.

Absolutely current target is even more evident
when, in the poem, the Game of the Life with Death,, is
criminalized in much the same terms, "Consumer Society
Famine garden, / as, great athletes, of cutting of incomes /
hysterical and false, scales of the Policy, / us skimp
sparingly each, Moment ... ".

Changing the subject, vocable "moment" in relation
to "eternity", updates a note from the arsenal of specific
words from the language of the great existentialist thinker
who was the mystic Kierkegaard.

After how attitudes clearly atheist, when it comes
to God and the church, in the poems of Cerin , update
hardness of language, with particularities of existentialism
of Sartre, while Mathematics of the existence and many
other poem, us bring back into the cultural memory the
image of that "monde cassé" perceived critical by the
frenchman Gabriel Marcel.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

Perhaps the most dense in complementary concepts the "existence", between the first poems of the first volume, is Lewdness.

Are attempts to give definitions, to put things in relationship through inversion with sense, again very serious accusatory, like the one with address at "monastery".

Sure, unhappiness of the being that writes such poetry, comes not only from the consciousness of the fall of man in the world under the divine curse, but and from what would be a consequence, rejection, up to the blasphemy of the need for God.

The interrogation, from the poetry, Lewdness, which, seems that leaves to the reader the freedom of to give particular answers, it's a trick of the poet aware of what affirms, at masked mode: "The existence is a ghost caught between two dreams, Space and / Time./ Peace will always be indebted to the War with her own / weapons, Vanity of Democracy and Dictatorship ./ Which Lewdness has not its monastery and which murder /her democracy?"

The poem continues with a new definition of "Existence" as a "gamble", accompanied by "Hope", never left at the mercy of "free will", which would give to man the freedom to change anything. It remains only the freedom of the being to judge her own existence, eternal fenced to can overcome the absurd.

Nature demonstrative of the poet him condemns, extroversion, at excesses, that, scatters, too generous what has gathered hardly from the library of his own life and of books.

Paradoxically, the same temperament is the source of power to live authentic feeling of alienation and accentuated loneliness, until to feel his soul as a "house in ruins", from which, gone, the being, fallen into "Nothingness", more has chance, of to be, doomed "Eternity".

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

Remain many other comments of made at few words the poet's favorite, written with upper case.

But, about, "Love", "God", "Church," "Absurd", "Moment and Eternity", "Silence" and "Death" maybe another time.

Would deserve, because this poet is not lacked of inspiration so coveted by others, as wrote poet Magda Cârneci, but he must beware of the danger of remaining an *artifex*, and yet not to step too pressed the footsteps from Bacovia or Emil Botta, toward of not them disfigure through excess.

Ana Blandiana: "The poetry of meditation on which a writes Sorin Cerin is not a versification of philosophical truths, but a interweaving of revelations, about these truths. And the ratio of intensity of these revelations and doubt from which are constructed the truths is precisely the philosopher's stone of this poetry. Moreover, secrecy of being able to fasten the lightning of the revelation is a problem as subtle as that of keeping solar energy from warm days into the ones cold. "

Theodor Codreanu: "Sorin Cerin is a paradoxist aphoristic thinker, of, a great mobility of the mind, who controls masterfully the antitheses, joining them oxymoronically, or alternating them chiasmatic, in issues with major stakes from our spiritual and social life. Poetry from, the Free Will, is an extension of his manner of meditation, imbuing it with a suitable dose of kynism (within the meaning given to the word by Peter Sloterdijk), succeeding, simultaneously the performance, of to remain in the authentic lyricism even when blames "Ravens vulgar, necrophiliacs and necrophagous, of the Dreams".

Ioan Holban : "About the expressiveness and richness of meanings transmitted to the Other, by silence,

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

Lucian Blaga wrote anthological pages. The poet of today writes, in Great Silences, a poetry of religious sentiment, not of pulpit, but, in thought with God, in meditation and in the streak of lightning of thought toward the moment of Creation. Sorin Cerin's poetry is of an other Cain wandering in the wilderness, keeping still fragments from the joy of Eden, to exit from "Vise" of the world, where, at the fallen man, collapses the horizon of soul, in the rains of fire and traces of lead. "

Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan : "The lyrical meditations of Sorin Cerin have something from the paradoxical mixture of despair and energy of the uprising from Emil Cioran's philosophical essays. The notification of tragicalness and grotesque of the existence, does not lead to psychical paralysis, but to nihilism exorcised and blasphemous. Quarrel with "adulterine God" - appellation shocking, but very expressive for the idea, of, original sin of ... God who must be conceived the evil world through adultery with Satan - receives, accents sarcastic in vignettes of a Bibles desacralized, with a Creator who works to firmament at a table of blacksmith, and a Devil in whom were melded all rebels hippy-rap-punk-porto-Rican:

[...] Stars alcoholic, of a universe, greedy, paltry and cynical, drinking by God at the table of Creation,
on the lachrymose heavens of Happiness, scrawled,
with graffiti by Devil,

If the poet has set in the poem, To a barbecue. an exercise of Urmuz, success is perfect. Not only, ingenious jumps deadly for the logic of identity from one ontological level to another, we admire here, but and tropism, of, a baroque inventiveness of an Eucharist inside out, because in a universe of the life toward death, the one that is broken is the spirit, the word, to reveal a flesh ... Deleuze, animal, described as the meticulous anatomical map of a medical student. The poet us surprise by novelty and revelation of

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

the definition aphoristic, because after the first moment of surprise, we accept the moralizing scenery of the time, with a past, dead, a future alive, and a present, illusory, contrary to common sentiment, that the lived life is our ego certainly, that only the present really exists, and that the future is a pure hypothesis. Cerin, redefines the human being as, finding the authenticity in multiplication mental of ternal reality and as existentialist project ".

PhD Professor Mircea Muthu: "The desperation to find a Sens to the contemporary existence fill the poetic testimony of Sorin Cerin, in which the twilight of language, associated with "broken hourglass" of time, is, felt - with acuity tragic - of, "our words tortured."

"Meditation, turned towards self itself, of "the mirrors of the question" or of "the eyes" fabulous, of the Ocean endlessly, is macerated at the same temperature febrile, of voltaic arc, enunciated - in short - of the phrase "rains of fire".

PhD Professor Cornel Ungureanu : "Sorin Cerin proposes a poetic speech about how to pass " beyond ", a reflection and a meditation that always needs capital letters. With capital letters, words can bear the accents pressed of the author who walks. with so much energy on the realms, beautiful crossed by those endowed with the grace of the priesthood. Sorin Cerin ritualization times of the poetic deconstruction, if is to we understand properly the unfolding of the lyrics under the flag of the title. "

PhD Professor Ion Vlad : "Sorin Cerin has defined his poems from the book " The Great Silences ", " poems of meditation ". Undoubtedly, reflexivity is the dominant of his creation, chaired by interrogations, riots, unrest and dramatic research of SILENCE, topos of the doubts, of the

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

audacity, and, of the adventure of the spirit, in the permanent search of the truth, and his poetry follows to an axiology of an intense dramatic. Is the lyric of the lucidity, meditation and of genuine lyricism ".

Ph.D. Lecturer Laura Lazăr Zăvăleanu: "Intellectual formed at the school Bucharest, but sensing the need to claim it admiringly, from the critical model, of the school Cluj, where he identify his exemplary models in the teachers, Ion Vlad and Mircea Muthu, Sorin Cerin builds and the poetry intertextual, because the poet of the Great Silences, declares all over, his experts, identified here, intrinsically, with Blaga (through philosophical reflection and prosodic structure, sometimes deliberately modeled after Poems of light) and Arghezi. The very title of the volume, the Great Silences, impose the imperative, of an implicit dialogue with the poetry of Arghezi bearing the same title. At the searches feverish from the Psalms of Arghezi, of a God called to appear, answer them here the interpellations indefatigably of an apostate, believer, that is torn in the wilderness of the thought and of image broken mirrored by the world declared, between love denouncer, and affectionate revolt, between curse incantatory and disguised prayer, of eternally in love, without being able, to decline, in reality, fervor, although the word has experimented, aesthetic, the whole lexicon, blasphemously and apocalyptic. A duplicity of salvation, in fact, that - shouting the drama of alienation and of introspection missed, as and the impotence of the meeting with the other, or fear of overlapping with him, in a world whose meaning is wandered into "darkness of the camps of ideas", at the interference of a time and of a space reached ' at the end of border "- gives birth, in the litany, *`a rebours*, the signs of creation redeemed, in full feast cynical, "on the table of potter of love".

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

Conf. univ. dr.Călin Teuțișan: "Poetry of Sorin Cerin declaim a fatal nostalgia of the Sense. Thinking poetic trying his recovery, from disparate fragments, brought back together by labor lyrical, imagining a possible map reconstituted, even fragmentary, of the world, but especially of the being. Using of metaphors, neo-visionary, is context of reference of these poems, crossed, from time to time, of parables of the real, "read" in the key symbolic, but and ironical. Cynicism is entirely absent in the lyrics of Sorin Cerin. This means that the lyrical personage, what speaks in this pages, namely, consciousness lyrical, put an ethics pressure over reality, thus forcing her to assume own forgotten truths. "

PhD Professor Cornel Moraru: "Prophet of existential nothingness, the poet is part of category of the moralists, summing up in a fleeting manner, precepts aphoristic, and rough projections from a ecstatic vision of the end of the world. His meditations develops a furious rhetoric on theme "nonsense of Existence", although expressing more doubts than certainties, and questions than answers. The intensity of involvement in this endeavor lyrical, touches, at a time, odds extremes: from jubilation to sarcasm, and from indignation again at ecstasy ... "

PhD Professor Ovidiu Moceanu:"Through the cemeteries of the dreams, volume signed by Sorin Cerin, poetry of the great existential questions seeks a new status, by building in texts which communicate underground, an image of man interrogative. "Cathedral of the existence" has her pitfalls, "Absolute truth" seems unattainable, "White Lilies of the truth" can kill, "if not ventilates pantry of mind," the poetic ego discovers rather a "God too bitter" ... All these are expressions of a state of great inner tension, in which the lucidity has wounded the revelation, and has limited the full living of the meaning of existence. "

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

PhD Professor Dumitru Chioaru: "Speech prophetic, philosophical or poetic? - It's hard to determine in which fits texts of Sorin Cerin . The author, them incorporates on all three into a personal formula, seemingly antiquated, aesthetic, but, speaking with breath of, *poeta vates*, last words before Apocalypse. An apocalypse in which the world desacralized and dominated by false values, ends in order to can regenerate through Word ".

PhD Professor Ștefan Borbély: "Spirit deeply and sincerely religious, Sorin Cerin desperate search for the diamond hidden in the darkness of the rubble, of the ashes. A whole arsenal of the modernity negative - cups of the wilderness, water of the forgetfulness, slaughterhouses, the feast continuous of suffering, monkey of rotten wood, etc., etc. - is called to denounce in his lyrics, "lethal weapons of the consumer society" and "the madhouse" of the alienation by merchantability of our everyday existence. The tone is apodictically, passionate, prophetic, does not admit shades or replicas. "The new steps of faith" are enunciated peremptorily as hope of the salvation collective, "divine light" it shimmers in, deliverer, at end, still distant of the torture, but on the moment, the poet seems to be preoccupied exclusively rhetoric eschatological, glimpsing decadence, resignation moral or ruins almost everywhere where it can to walk or look "

Gheorghe Andrei Neagu: "Defining for, this writer seems to be rightfully, the doubt, as the cornerstone of his poems (Mistake pg.73). I congratulate the author, for his stylistic boldness from " From the eyes of the divine light, page 81, as well as from the other sins, nestled in his creator bosom. I think Romanian literature has in Sorin Cerin a writer 3rd millennium that must be addressed with more insistence by criticism of speciality"

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

Marian Odangiu: "Lyrical poetry of Sorin Cerin is one, of, the essential questions: the relationship of the Being with the Divinity, in a world of increasingly more distorted by point of view of value, -and distortionary the same time!-, disappearance of some fundamental benchmarks - attracting after themselves of interrogations overwhelming, and infinite anxieties - absence all more disturbing of some Truths, which to pave the way to Salvation, deep doubts demotivating on the Meaning of Life, absurd raised at the rank of existential reason, feeds the fear and anxieties of the poet. Such, his lyrics develop a veritable rhetoric of despair, in which, like an insect hallucinated of Light, the author launching unanswered questions, seeking confirmations where these entered from far in dissolution, sailing pained, but lucid, through images and metaphors elevated and convincing poignancy, builds apocalyptic scenarios about Life, Love and Death ... "

Eugen Evu: "... Books seem to be objects of worship - culture - own testament of a ceremonial ... of, the neo-knowledge, Socratic-Platonic under sign, " the General Governing of the Genesis " for instance. What is worth considered is also, the transparent imperative of the author to communicate in native language, Romanian. The loneliness attributed the Sacred, is however of the human being, in her hypostasis reductive, of the human condition How Vineanu wrote the poet sees his ideas, or the mirroring in the ' room with mirrors ' of the universal library. A destiny, of course, personal, largely assumed, nota bene. In the volume, the Political, at the extreme of H. R. Patapievici poet is well cognizant of the problem Eliade, of the "fall of the human in politikon zoon"... Between rationalism and irrationalism, Sorin Cerin sailing on the Interconnection Ocean. "

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

CONTENTS

- 1. Dream and reality**
- 2. Fatigue**
- 3. Hierarchy of the Vanity**
- 4. Prayers bitter**
- 5. Flocks of words**
- 6. Purity and Perfection**
- 7. Carnal Pleasures**
- 8. The stranger who gives us breath**
- 9. On piano notes**
- 10. The Sky of the Remembrances**
- 11. Harmony**
- 12. The fire of the powerlessness**
- 13. Perfection**
- 14. Lechery**
- 15. Addresses of excuses**
- 16. The graves of the Memories**
- 17. The rain of Dreams**
- 18. The Fair of Existence**
- 19. Felines existential**
- 20. The Nonsense of the Existence**
- 21. Eternity of Our Souls**
- 22. Among definitions**
- 23. Honeymoon contracts**
- 24. The game of the Life with the Death**
- 25. Cliques of the Sins**
- 26. Industry of Existential Meat**
- 27. The Mathematics of the Existence**
- 28. The Blood of the Questions**
- 29. Missing Pieces**
- 30. The Luck of the Illusion of Life**

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

31. The logic of the Illusion of Life
32. The Tree of the Salvation
33. The star of Immortality
34. Identity
35. Sacrifice
36. Stellar bankruptcy
37. Virgin Prostitute
38. Gallows
39. Lazybones
40. Places of worship
41. The campfire of the Hell
42. Sentimental Autumn
43. The Past of Stars
44. Crystal Night
45. I, the traveler
46. Dusty wedding ring
47. Braving the Eternity
48. Endless caravans
49. Death star
50. Outcast Future
51. Meetings of crimes
52. Only You
53. The dawn of your life
54. The Right to Luck
55. The stems of Dreams
56. The gate of the moment
57. The Passions of the twilight
58. Frozen lips
59. Baseness
60. Perfidy
61. Diabolically
62. Relaxation
63. God the gambler
64. Responsibility
65. The box of mercy full
66. I want the true God

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

- 67. At Small Advertisement**
- 68. Common Highlights**
- 69. The knives of the Future**
- 70. Snowed Wings**
- 71. Our entire moment**
- 72. After our image and likeness**
- 73. Corruption**
- 74. Bodies of questions**
- 75. Without heaven**
- 76. Then the Death would become the Absolute Truth?**
- 77. Meeting with Destiny**

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

1) Dream and reality

In dream I had more Will than in the Reality of the
Illusion of Life.

What could be a flower in beddings of moment this
world?

Love,
icon caught of the walls cold and insensitive,
of a cathedral of the debauchery,
as is consumer society,
which us consumes lives,
for a Sense what do not it we'll ever find out.

Happiness is it a darkness from the glance of God or
a Divine Light?

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

2) Fatigue

The deep roots of the Sunset from the blood
of the Feelings,
carve out the dust of the bodies of Words,
into a round dance of the Nights and Days between
Truth and Lies.

Herbs of questions is undulate lazily over
the eyelids of the Sunset,
what barely it more can hold ajar,
in the horizon of some Responses,
what, appear to be migrated towards the cold
remoteness of the Forgetfulness.

Only the flaps hot piano, of the Memorie,
is more hiting by chords of the Doubt,
without realizing,
that all Human nature has asleep a long time ago,
tired and round-shouldered, by Originar Sin,
which he carries on his back since he was born.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

3) Hierarchy of the Vanity

We climb on the Cliffs of Life,
we want to understand the granite as and how it
would be,
a sugarcane, Self aware.

We demolish the pillars of Nature the Illusion of
Life,
trying to put in their place,
a dream with much more foreign of ourselves.

We ruin weakness,
believing that strength is a measure of the greed
and not of the character,
becoming our own wrecks,
what wander to nowhere.

Us wonder who we are,
without to leave the waves the Time, to us respond,
through Days full of Meanings,
what pass as and how they would not Exists.

Would it be the eyes of the consumer society made
just for to look Hierarchy of the Vanity?

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

4) Prayers bitter

Hats austere of fog,
sit over the twilight of the centuries,
what start to laugh funeral,
glancing at the Cemeteries of Moments ,
on which them I have conceived,
in the name of Progress.

Roads dust us rend the bodies,
which are expected with interest by the desolate
worms ,
of the putrefaction, falsehood and demagoguery,
through which us swim,
the Transiency.

Prayers bitter,
rises toward heights,
what seem to and, be lost the Kingdoms of
Heavens,
and then to fall,
with their weight of lead,
over our hearts,
crushing them, forever.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

5) Flocks of words

The truth thorns,
possessed by the prayers of the Future,
crucified by the histories of the Forgiveness,
on the battlefields,
between Moment and Destiny,
are infix deep into the flesh of the Hearts,
what, will beat from now on,
the whole suffering, of the martyr,
with name of Freedom.

Black feathers fall
in the wilderness from the veins of the Blood of
Longing,
what flowing chaotic from the wound of the Past,
recalling of the Happiness flight.

Flocks of words,
furrow the sky of the Memories,
without ever settle,
on cold porch from the house in ruin of the soul.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

6) Purity and Perfection

Passions of leaves rusty,
of the trees of the Immortality,
are carried by the winds of eyes of sky of the
Sunsets
toward the hearts of the frozen Nights,
who and lost, the addresses,
at the wanton mass of Religions,
which are feeding with breaths of Lives,
guiding them as early as,
toward the honorable, Death of Self.

Cathedrals of bodies are stepping in the mire of the
Consumer Society of the Morals,
adding as much dust at hectare of soul,
for to rise the walls, cold and impersonal,
of the Edification,
of places of worship, of the Vanity,
that will put the most above cross,
to Purity and Consummation.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

7) Carnal Pleasures

Fairies of pages of the Life,
lascivious dancing the Ballad of the Immortality,
in the cemetery of the steps of lead,
gone in a Zodiac of No Man,
for to not more coming back Never.

Greedy beaks,
of nets seductive of luck,
waiting for the great spoil, of Moments,
stolen at the corner of the Destiny,
of each of us.

Words lacustrine,
complain in pots of Martyrs,
put at the windows of brothels of Newspapers,
to shine among the cries of the dark Days,
of the Carnal Pleasures demeaned by the wasteful
Time.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

8) The stranger who gives us breath

Cold and insatiable reptiles of clouds of the
Happiness,
buy as much Heaven of Dreams,
from the exhausted body by Light Divine,
of the Immortality.

Traces washed by thoughts,
snowing on the snow of the Retrieval with Longing,
whitening the porch of eyes what scrutinizes
remoteness,
by the Stranger who gives us the breath,
and whom, we sometimes call him, God.

Times which do not understand their Weather,
make snowdrifts the Memories, at gate of the Heart,
what wants to hire, long time a Feeling,
to him remove the snow from the access path,
toward the Truth.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

9) On piano notes

Barely, touching piano flaps of your gaze,
I feel a thrill of, Immortality,
over the hair combed with Longing of the Moments,
which us watch through the blackened mirror,
by the frail body of the Remembrance.

I feel him, each note what shuddered the
profoundness, of the Universe of the Stranger of
me,
each agreement, through which the Beauty,
becomes the queen of World, of Divine Light,
of the Word of the Genesis,
which us met,
here and now,
and nowhere else,
on the piano notes of this Existence,
that seems to be only ours.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

10) The Sky of the Remembrances

Would be ever knew the lyre of love,
that and will loose the cords of the dreams,
in my heart?

Only the Sky of the Remembrances, more can have
the courage,
to play with the Rain of Fire,
of a encounters.

Platforms shall, cold and desolate of feelings,
no longer believe a long time ago, in trains of the
Moments,
who drowned in the ocean without spaces or time,
of your eyes.

Too beautiful Goddess of Death and of Suicide,
receives me, in your Truth Absolutely,
and I will you give,
all Dreams and Hopes,
of My Life Illusion,
tight with sweat,
since I became aware that I exist.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

11) Harmony

Petals of dreams,
fall from the rose of Remorse,
carried by the autumnal winds of the Years,
bleached by wounded steps of the Life Illusions,
what they snowed with sweat,
the Harmony,
melted aforetime, than the Weather
of Destinies,
what, will not more never return.

Wings without the sky of the feelings,
still flies over the tombstones,
of the Memories.

Wedding rings what no, and more recognize,
hands of the Feelings which they have worn,
wrinkly and calloused of Oblivion.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

12) The fire of the powerlessness

Croplands of thoughts,
flourish in the Divine Light of the Spring,
defying the cold dust of the bodies,
what still hiding the Winter of the Solitude,
where more is snowstorms with the thirst of
feelings,
of Heat of a Truth,
what seems to have died long ago,
at the crossroads where the eyes of Destiny,
have flowed on river of Life,
attracting in their toils,
and our souls,
who drowned in Parting.

Have remained only, the graves of the Memories ,
which are mirroring,
in the drops of rain
full of the fire of the Powerlessness.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

13) Perfection

Branches torn from the bodies of Saints,
staying dried at the edge, of Faith.

Cemeteries of words are strung in the souls,
what they want and hopes at Resurrection,
in an Afterworld,
on which they and a want to be perfect.

Thieves of hearts see in perfection be capable steal
how much,
Doctors of Longing to discover new medicines for
Love,
Peasants of the Days be capable to furrows as many
Moments,
but Saints?
These advisors with epaulettes or without?
They longer would have what to desire in a world
of Misunderstood and of the Alienation from
Ourselves,
who see holiness as us want and the Hereafter?

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

14) Lechery

Can be Life more valuable than crystalline zephyr
of the Water of Oblivion, of Everything and of All ?

Existence is a ghost caught between two dreams,
Space and Time.

Peace will always be indebted the War with its own
weapons, the Vanity of Democracy, and the
Dictatorship.

Which debauchery, not and has his monastery, and
which crime, not has her democracy?

Only hope can not be rigged at games of chance of
the Existence,
with other meanings of human nothingness,
no matter how basest it would be,
will never succeed to become and holy, but and
prostitute,
but only a saint prostitute.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

15) Addresses of excuses

You can not steal anyone's Memory,
as is she beguiled.

Only the Heaven of Tears of Longing,
can be taken by anyone in his soul.

Words lacustrine is drowning in their own feelings,
horns of guilt pierce the meat of the Moments,
desiring to them burn in the blood of the Oblivion.

Sunsets nameless burn lonely,
on the street of the Parting,
where always we find the same addresses of
Excuses,
on which we have not want to them never visit.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

16) The graves of the Memories

Caravans of deserted, scatter the primary instincts
of the Passion.

Voices insalubrious scrutinizes the falling stars of
the Consummation.

Queens of Feelings fall slain one after another,
killed by the Democracy of the Happiness.

Flowers cut by the scissor of the Time,
what not find their vases of the Fulfillment,
broken long ago,
finds that once existed gardens of Dreams,
with earth of fruitful passions,
and not simple political experiences,
of to be grown on the cold cement,
from the graves of former Memories.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

17) The rain of Dreams

The coffee dawn of the Liberty sleepwalker,
boil the mysteries off the lips of the Words,
frozen under the eyelash of a smile,
quizzically and indignant,
of the Rain of the Dreams which passed,
once with remorseful night,
what washed foreheads in love,
of petals of the roses of the Gaze,
building up the snowmen of the Remembrance,
sugar diced of the bitter lies,
which melt little by little,
even, in the chipped cup of my Time.

Since then I have not seen,
the steps of your heart
what have beating at gates of my Moment,
broken into the shards of the infelicity,
to be the shore of your ocean of Longing.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

18) The Fair of Existence

Fangs of Moment,
wander among the dead bees,
in honeycombs the exhausting labors of the
Sunset,
fallen deep into the Night,
which has lost the sleep lyre,
stolen from the invitingly sirens of the Absurd,
a cliff of Truth,
lost in the ocean of corals of the Despondence,
doors open wide by the storms,
of the blood of the deliverer Apocalypse of the
Oblivion.

Ports without the steamships, of the feelings ,
stay stone-still, in vigil of some dogs
of horizons desolate,
of the bitterness of the Days discolored,
with the soap of Events,
which it has squeezed,
all vigor from the Fair of Existence
where it seems that nothing happens,
never,
before the Death.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

19) Felines existential

The felines existential of the Eternity,
its sharpened the claws of the Passion,
of opaque bottles what hide the strength of
character,
of the degrees with the epaulets faded,
of fires of the Revolutions of Memories .

The debarked bark of the cinnamon trees of the
Life,
it sells expensive at the counter of the Destiny,
for to give taste the Debauchery,
subscriber with card of pleasures okay,
at the Society of Consumption.

The padlocks of the red lanterns,
from the Fairies eyes of Vain Promises,
and lost the Fulfillment keys,
and now make the Moral of the cartel of Laws,
alongside with the prostitutes politicians of the
moment.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

20) The Nonsense of the Existence

Chimney sweeps of the Fulfillments,
and lost the brushes of the Deception,
what have washed the meat of the Luck,
for to be sold at overcharge,
to the Illusions of Life.

Now, them looking into the morass of Passions,
land that would be once belonged to the Love,
on which it was built the Village tavern of the
Falling Stars,
in the bottomless bottles of the degrees hysterical,
what numbs the horizons of any Thinking ,
over which is pull the Curtain,
of, the Death of Self,
of the drunkenness of Questions whose answers,
fall asleep in the ditches of glasses, of horses
without master,
of, the Nonsense of the Existence.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

21) Eternity of Our Souls

All masks of the Love
seem to play in the piece of your Destiny,
Letter with the address of the wrinkles eyelids of
longing,
opened to Meeting with the Sky of the eyes, of
stars,
of the Sunrise from your glance,
of, Eternity,
who and chose the flowers of field,
of the Wilderness from the palm of Heart,
what us beat the breath of Immortality,
just born from the Word of Creation,
on which him would be concocted God,
only for the smile of dreams of your Life.

And we fed,
with the pure snow of the kiss,
from the blood of the sunrise of a Hugs,
on which only the Endless of the feeling a can give,
to a World so foreign of her own self.

Being alone,
we fought with the passionate mysteries,
of the Divine Nature of the Love
taming them,
horses free from forbiddance,
I ran far away from ourselves,

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

up to the Star of the Retrieval,

where we retired forever,
in Her Divine Light,
without time or space,
giving ourselves one to another, wedding ring of the
Faith,
from the unique Cathedral of the Fulfillment,
at which is praying only the Eternity of Our Souls,
far of, nonsense of Existence.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

22) Among definitions

Square root from Love gives us the Extremism.

Erogenous zones of the Heart are called loves.

The asphalt of the expectations does not crack ever, not being haunted by paces.

Rotten peace can no longer be consumed by Democracy.

Freedom is an abnormal state of things when you love, you hate or you have a particular faith, but how it can of normal if you like what you do.

Illumination of the mind can not be done in a dirty soul.

Use as much the washing powder of Hopes, if you want that the Future window to shine.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

23) Honeymoon contracts

The branches of flint of the genes,
light up, the glances of the Years ,
in the crystal palace of the Hours of Lead,
what sparkle at the soiree of the Destiny
dressed in the attire of the Love,
of, the Birth, or of the Death.

Dried brushwood of Memories,
are rotting on white commode received as a wedding gift,
from Parting,
in which they were placed ritually,
folded up with a bitter taste,
all the Smiles, Words, Quarrels, or, Kisses
of our nuptial contracts,
with the Existence.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

24) The game of the Life with the Death

Wanderings envenomed by Oblivion,
meander among feelings,
biting their glances,
smeared with grass of the Nightmares,
about which says that it unleashes,
the Original Sin from his own God.

Crayfish of Truths Truncated,
what want to cut, off the list of dishes,
their own scissors of seeds,
what, will sprout,
in the garden of the Consumption Society, Famine,
as great athletes of cutting of incomes.

Checkweighers, false and hysterical of the Policy,
us skimp with parsimony, each instant,
on which a longer we have of lived,
in the mane of the insane Years,
what run slatternly,
over fields senses,
atrophied by pettiness,
of the game of the Life with Death.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

25) Cliques of the Sins

Voices deaf, desperately call towards the Horizon of
Forgiveness,
put there by Cliques of the Sins,
who and have created a God,
after their image and likeness,
sometimes hideous,
othertimes, alluring,
what seems to know to beat but to and forgive,
depending on the financial needs of the moment,
or of clan interests of Religions,
mafias of human feelings,
which us degenerates the Future.

Knots of Light, sit linked,
of an original sin of a Past of No Man,
instead us guide our steps,
dark of vain promises
in their roads,
toward True Salvation of their own Destinies.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

26) Industry of Existential Meat

The plow of Vanity digs deep,
in the dust of the Existence,
wanting to sow the genes of the Illusion of Life,
for to birth the World,
after a prolonged gestation,
in the womb without limits, of the Lie,
which rests on Truth for to exist,
on dark street of the Sin,
full of brothels of the Days and Nights,
what will come under the zodiac sign degenerated,
of the Carnal Desire,
of which to feed,
ravens blacks of the thoughts,
developing,
a true Industry of the Meat Existential,
starting with
steaks of dreams on the grate of the Absurd,
up to,
saus, of highest quality of the Hopelessness.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

27) The Mathematics of the Existence

The mathematics of the Existence,
is learned only at the table of the Vanity ,
taught by most famous professor of the Time,
named Absurd.

The odd and even numbers of the Illusion of Life
can be added or subtracted,
on the bills of the Moments,
which us serve at the Tavern of the Life,
with the finest dishes of the Lechery or Chastity,
wrapped, with torn or soiled packaging, of the Love.

The fractions are given only by the corrupt Years,
revenue of the Feeling,
hushed up and they by the religions of the Sins,
which us serve the Moral,
at every street corner of the Passion.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

28) The Blood of the Questions

Justice is the most corrupted, coin of exchange of the Democracy.

The dream can not be lived without the Illusion of Life, no matter how real would seem.

The Passion is the second nature of the Vanity.

Alienation of self,
is cream from which is made,
the cake frosting of the Consumption Society,
who not only consume us,
both physically and mentally,
but we are and tortured on over,
before becoming food of the Wilderness, of Values
what flows through the blood of the Unanswered Questions

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

29) Missing Pieces

I wait the whole corolla of the Plenitude
on the street grayheaded of the Nothingness from myself.

The cold rain, of, end of world,
fill the cups poisoned with Partings,
to the brim,
with the Water of the Oblivion.

Only the rusty siren from the bridgehead of the Remorse
as though would like to longer sing,
to yell,
to scream,
to bawl,
but no more can,
realizes that many from the pieces,
of theater pathetic, of the Absurd of the Life
lacks,
and for replacing them,
would longer be needed of the Time's money,
but they missing altogether,
in the poverty of Years which reaching at retirement,
dying of hunger sentimental,
however much, it would support on the aid of the Days.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

30) The Luck of the Illusion of Life

The cuckold nightmares of the Prayers,
have enrolled in the pentagram of the Passions,
the last cathedral of subjection,
in front a Sens,
from the bosom an Existence,
what seems to be, of Nobody.

The flowers of mold of Love,
milled of the toxic diseases of the Awareness,
from its tears was lost,
even and the crying,
will relationships of love, existential ,
with Non-being.

Even and the life with Death are surprised,
of the carnival of drunkenness,
of, Signs of the Luck of the Illusion of Life,
which overlap chaotic,
over Original Sin,
giving it color and originality,
of a God
what seems all more cheerful,
in the sadness and suffering of this World.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

31) The logic of the Illusion of Life

Rivers of the sunrises,
lure the Spring of the glances,
in wonder, of the banks of Meanings,
what are guarding the endless horizon of the Words,
whose foreheads full of sweat the Verbs,
are building the brick that will sit at the foundation,
the future Sins of the World.

Crucified crossroads, of, strifes
full of the lost wings of Deceivableness,
search restless and dejected,
the meaning of a Lost Time,
of the Great Silences from the Conscience of the Creation,
which terrifies even the Existence,
when is viewed in the Broken Mirror of the Knowledge,
what did not get a Sense of Her Name,
nor when it was one of the faces of God,
mirrored in the infinite shards of the possibilities,
of to give birth the arguments of logic,
of the Illusion of Life.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

32) The Tree of the Salvation

Cities full of deceptions of the Illusion of Life,
are struggling between the Death of the Fair
and Life of the Metropolis,
of the gruesome suicides of the Vanity,
from amorous Encounters,
of the Knowledge with the Will,
of the rickety Roofs,
from the corrugated cardboard of the Disappointment.

Hair of Memories,
Burned at the Crematorium of Sentimental Remorses,
in the Hairdresser of Dreams,
where all Minutes of Years,
they arrange headdress,
of the Hearts, gilded of the snow,
of so many Misunderstandings,
fled from, the Thoughts House,
far from each of us,
to hide themselves,
in the hollow, cold and rotten
of the tree that promised us the Salvation,
where we were greeted with the frost of Apocalypse,
which us stained the blood of the Questions,
without Answers.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

33) The star of Immortality

To me appeared the Dandruff of Moments,
at the table without the face of Shame,
of the Existence,
which shows me, intimate parts,
from Time of Life,
on orarion dirty,
of priests without of Religions of Money,
what, they will not know never, the Salvation,
of the Sky of your gaze,
who gave me to my breathe,
the Will and the Conscience of the Freedom,
building a world of the Sacrifice,
of Volcanoes unquenchable of the Longing,
of the Lava that burned us the Time,
forever,
becoming Immortals,
in the Eternity,
of the Word of the Genesis,
for which we are,
a star of Immortality,
what will never fall,
from our souls.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

34) Identity

Can we sail across,
of the uprisen of Birth ,
which sold us to Death at extortionate prices?

The Suffering,
is able to find rent, on the Street of Happiness?

The Emergency sirens of the Despondence,
call us hysterically, the Death,
in the blood of Genes of this World,
distorted.

Glances of Images,
are twists in the Tombs,
without tombstones of Memories,
in the Steps what no and longer recognize,
the House of Thine Eyes,
deepened in the Sky without name,
of a Day,
who and forgot
forever,
the Identity.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

35) Sacrifice

No one can be above the Love,
not even the God of Creation.

The Wind religion stands in the Wings of Liberty,
that pass, among the fingers tight,
in the fists of Hope,
for to yourself meet again,
while of the Ocean Eyes of, Longing,
without of, Edges,
Pending, of the Storms,
that will bring the Holiness or Death,
above the snowballs of Feelings,
thrown by the gravediggers of the Time,
of the Dust, becomed, Mud,
for the Destiny,
from the soul that still Exists,
for the steps of your Days,
which they will fall heavy and uncertain,
over the grave of the Eternal Moment,
in which I will wait you,
as long as will be the Universe,
of the Word,
on which you given it to me,
as being Eternity,
and was called,
Sacrifice.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

36) Stellar bankruptcy

It seems that God entered into Bankruptcy Stellar,
and fell,
at the feet of Parallel Mirrors of the multi-universes,
inherited from the crazy race,
of the Knowledge,
for a new championship title,
at pulled of strings and stretched nets,
of Illusions of Life,
which very conscientious,
wipe dust on the cemeteries of Words,
of the Death.

Crematoriums of expectations,
burn the Sunsets of the Achievements,
in a pale light of Nonsense,
to build other Miracles,
of a World, offender,
what came to is steal on itself.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

37) Virgin Prostitute

Torches, of prayers,
litters the Fog of the Unborns, Passions,
what will conquer spaces and the times of Genesis.

Pathless crossroads, nor by steps of God,
they will lure Sweegs thirsty,
of own, fountains dried of the Fate.

The Dust and Powder will become the chosen of the nation
of Humiliation,
from the outcast zodiac sign, of the Virgin Prostitute,
in which Humanity was born.

The sacred blood of the Saints that still boil in the Astral
Harmonies,
will become the cesspool of freedom of speech from the
Brothels, with name of Religions.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

38) Gallows

God looks at us,
through the curtains of fog, of the Helplessness
of to us be created,
atrocities from the Histories washed in the blood of the
Mischance,
of the Illusion of the Life.

Free Will is shuddered,
feeds on with its own earthquake of the Tolerance,
knowing how much suffering, has brought,
by Freedom of to choice,
the Death.

Ropes soaped of Wars,
as to slide most well on weak and suave necks of Peace,
are ready to us hang, the Destignation,
on the scaffold of the Human Sacrifice.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

39) Lazybones

Petty intrigues collide giddy,
of the serene of bees of working Days,
leading all brunt of beehive, of Drone of the Destiny,
who drink the holy water of the feast, of Miracles,
from the boxes of mercy, persuasion and compassion,
held in churches,
of the Stranger from Us.

Brass band, lackadaisical, sing the requiem of the Will,
glorifying the Free Will of the God.

All in the name of Freedom, of the Padlocks of Life,
which must oiled with the bribery of prayers in every
moment,
so that the missed gates of heaven within us,
to seem ajar,
to Hell from the Consumer Society which us consumes,
cook better in the Sacred Fire of Hope,
what barely flickers in the girded candelas from so much,
Death,
at the Graveyard of Genesis of the World.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

40) Places of worship

The cheerful clowns of the cities of Passion,
break the air of the taverns of the Morals,
with their creative uselessness,
from the Imposts of the Suffering,
and, the Taxes of the Misfortune,
caught in carousel of the decline,
Eyelid that do not even want to open,
the showcases dirty and dusty of the eyes,
becoming old, by so many Illusions of Life,
sold at prices of profiteering by God,
only in places of worship, of His,
for to not be stolen,
by those who do not wear,
neither stars, and nor galaxies whole,
in pockets dusty and broken of the Existence,
which and begs even the right to Death,
because suicide is a great blasphemy,
in the world of these slaves of fate,
on which He himself wanted a.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

41) The campfire of the Hell

The venom of the Passion is sold best,
at the street corner of the Despondency,
where the attics, of Moments,
hold, always open,
the gates of lost steps of the Fate.

It is said that would cure any opposition,
for to become yourself,
in the place of someone else,
what lies hidden in tear the Word of Genesis,
on which you have not ever known,
only, you feel that that Truth,
is the pattern of soul of Freedom,
in which you could become free from you,
the one who more believes,
in the immortal stories of God,
spoken at the campfire of the Hell,
what seems is not extinguished ever.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

42) Sentimental Autumn

The drums of the storm beat their Remoteness,
between the Eyes of the Swirls whose glimpses,
burn smoldering, the Memories,
to be served as bait,
for the fierce sharks of the Vain Hopes,
what shall eat properly from the meat,
so many Loves,
what, remained only, bleached bones,
on the realm of Oblivion,
graying too early,
of, so many words in the wind,
straying on at the doors locked of the Retrieval.

Only the crickets of the lost violin bows,
of the Dreams vain,
sings the Death aria,
in threshold of Autumn Sentimental,
forsaken forever,
of the ardent harvests of Words,
what would have written whole novels,
on the pages of the souls.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

43) The Past of Stars

Photos from past,
a long time ago than Weather of Time,
give youthfulness to Age of Moments,
what still and longer live the Eternities,
in graveyards with the same name,
since is the Immortality.

How much he loved us and followed us,
the Past of Stars,
coming after us,
yet before the World was,
as to see him, only on the vault darkish,
of our souls,
drowned in toil and needs ?

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

44) Crystal Night

Numbers cold and silent,
share the Wheel of Time in spokes of Days and Years,
in whose blood, decomposes,
the dust of cemeteries of dreams,
so full,
that, no longer have funerary places,
not even for an unhappy, moment,
what would belonged to a single Word,
lost from the remoteness of an Heart,
which beating,
for the endless sky from the serene eyes,
of the Spring.

Only the withered leaves of Nostalgia,
more break the Crystal Night,
of the Memory,
in thousands of shards,
in which to is cut steps of Oblivion.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

45) I, the traveler

I swam on the crosses of the Illusions of Life,
trying to heat myself with their rotten wood,
eaten by the worms of Passions and Passion,
Christ, who I want to me save on me myself,
of chore of the blackened lead,
of the sky without of Words,
from my Heart,
whose Sunrise vanished,
washed by the rain of fire of the Immortality.

I never promised anything Incomprehensible God,
of my Destiny,
even if he tortured me with his questions,
with smell of the Vanity, and taste of Death.

There remained only the traveler from me,
without return ticket,
in a compartment which was desolate,
by the deserted soul of the Poetry,
which was my meal, home and loved,
often.

Nor a station of the cemeteries of Memories,
does not want to receive me without the eyes of wind, of
the tears,
from which me have incarnated, the Water of Life,
washing the face of my soul,
with the Immortality of the lyrics.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

46) Dusty wedding ring

Rivers of Heavens floods the night of wilderness,
with the Divine Light of Truth,
bodies from the leaves of olive trees of Peace,
who and forgot pigeons of wings,
in the arms of the horizons of longing of the Parting.

The dense fog of thoughts apocalypse,
is carried by the winds of Horizons,
in forgotten remoteness, of the Holiness,
where, speak even the saints icons,
of your soul.

And later me to draw,
on, the black asphalt and impersonal,
the shadoof of fountain of the Expectations,
that seems definitive drained by the Water of Life,
at the cemetery gate of Hopes,
where the disturbers steps, of Words,
they will not more come back ever,
once more to greet the Future,
of a dusty wedding ring, of loneliness,
on which a consider lost,
in the dust of hopelessness.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

47) Braving the Eternity

The lilies of the bleached Dreams,
by the cold nights of the writhing,
of the Stars, from the cadent hearts,
what burn the vault of Happiness,
to heat the Past,
the unique Reality,
of, Wilderness from the palace of crystal,
hidden on the street nameless,
of the Eyes of Time,
in which I lost myself,
I hanged my Fate,
by the dry tree of the Sacred Fire,
who gave me Life,
of the Past.

Blades of the bulldozers, of Indifference,
lacerate even the graves of Words,
on which we them made us gift,
to Eternal Moment,
where we hope to we remain,
braving the Eternity.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

48) Endless caravans

Torn watches from, the unwound Time, of the Shore,
shows us meeting with the Future,
as being already unfashionable,
among werewolves of the Consumption Society of the
Necessities,
awakened from the deep sleep of the Welfare.

Bedouins honeyed of Toil,
eat the glances warheads of the Days,
from the endless caravans,
that bring the spices of Death,
to the great vizier of Destiny.

Drums of Sufferings and trumpets of Pleasures,
announces the arrival of camels hunchbacked of dreams,
sand servants only good for hourglass shaped,
wheelbarrows of ruby, for brothels of nature,
announced at the gates closed of the Absurd palace,
which they will cede the honor,
of to taste Freedom Illusion of Life.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

49) Death star

Dew of granite gray and cold,
from which I drink thirsty,
sap of the tears, of clouds,
what me raining in Dreams,
splashing them, with Remorses, and Partings.

Drowned in the Illusion of Life,
I still want to understand,
the Meaning of Existence of the Sacred Fire,
that ignited the Knowledge of Divine Light,
on this Earth.

Estranged,
I tried to find out,
destination of Eternity,
as to find out anxiously,
that, rotates always,
towards the Death Star.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

50) Outcast Future

Roots of images,
stay buried,
in the deep and painful Past of the History,
which ought,
a long time ago,
brought before the Justice Divine of Wisdom ,
only that always,
have been the Years lost and corrupt of the Destiny,
who saved her.

Piles of dust,
of the bodies of so many and so many Moments,
are lying and now,
in the Common Graves of the Sufferings,
forsaken forever,
by the outcast Future of Despondence .

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

51) Meetings of crimes

Limits of Spaces,
in Vendors of Genes,
what us covers the Future,
bordered by the Feelings,
veritable that us hide the Destiny,
in the the dustbin of Soul,
on which I just washed him,
with Moments of the Life.

Meetings of crimes which hide their alibi,
will to become Ghosts full of Balance,
of an Existence, of Nobody.

Voices stigmatized the by scrap metal, of the Day,
which rises or falls Currency Mercy,
us go mad by Caudine Forks of the moment,
in the Creed, of cesspools of some Churches,
too orthodox to be true Apocalypses.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

52) Only You

Let the Death the Word,
to chase over the Streets full of Light, of Mysteries,
what would have been knelt down,
by the train that us not longer bring the Destiny,
in Train Station of Your Life.

Do you remember the platform with the name of Love,
where I expected your Eternity?

You were just you alone with The time,
whom I gave him greeting.

It was past away from the Immortality Life,
beyond any Death,
without to call me,
in the Cemetery of the Illusions of Life,
alongside the graves of Eternity,
your glances,
Luck of my Destiny,
passed over sleeve of a God,
so glorified,
of the Dream where you will be Only You,
together with Chance of my Existence.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

53) The dawn of your life

All harbors of the Ships of the Memory,
lead us to the Death,
from the embers of Oceans of Nature,
on which I have drowned it, at watch, of, God,
in Oblivion of the Glances Empty,
of Ourselves,
the ones lost by the Fate,
of Storms from the Heavens without Memories,
in the forgotten Spaces, of World of the Despondence.

And I called you, Hope devoid of Spirit,
of the Salvation of Steps without Addresses,
dried by the Rains of the Partings,
where Nobody no more expect,
the Sunrise from the Station of the dawns of your Life,
without Me,
the one, reborn of the Water of Life,
of breath from You.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

54) The Right to Luck

Rains of Dreams fall deeply on urn of ashes,
what still simmers, of regrets,
so loud,
that all Crematorium of Hopes,
he drowned in the tear of the eternity of Moment.

The words lost, straying and bitter,
are cramped in lodge of the Memory,
for to portray Eternity,
with her dices defiantly of expensive,
that binds us of Illusion of Life,
for to us win,
right to Luck.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

55) The stems of Dreams

Shout of Light Divine
in an altar of eyelids,
what hide deaf twilight of the remoteness,
of the branches, of reliving,
what still more receive,
holy sap of roots,
of the first, meeting.

Diamond of colors sentimental,
clothe the corolla of buds of meeting again,
what will become,
in a day of retrieval,
their strains of dreams,
to care for Eternity,
without age,
of the Cemeteries, of Words, from us.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

56) The gate of the moment

Clouds of questions bring the rains of Absurd,
which, it drains through the veins of the Earth from us,
watering the thirsty soul with the Water of Illusion of Life.

Steps, rushed of empty words,
grind the answers of the horizons, of regrets,
hidden on the wings of bird cage, of dreams,
what dig continuously the graves of Truth,
from your heart.

Flowers of doubts hidden in vases of the Words,
smiles at the sunrises of Memories,
of a Past,
what will no longer tread ever,
on the gate of Eternity of the Moment,
in which we us have made sometime house.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

57) The Passions of the twilight

I was a fountain, of dreams,
what has lost her the source of hopes,
drying at the washed feet of the Memories,
of the Illusion of Life.

I have fed me with the passions of the twilight,
from the heart of the remoteness,
of me myself.

Wanderer and tired,
gather the knife of Day,
for to cut the flesh of the ground,
from the body of your eyes,
of, Eternity,
what still more flickers,
at the Divine Light,
of the longing.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

58) Frozen lips

Why the snowmen of the frozen lips,
they have two bridges that, links them of Death,
in the palms full of wefts the hearts?

How can burn the flame of Immortality in a Day,
which melts into a Beginning,
what will save through his Destiny the Existence,
without God?

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

59) Baseness

Devil's baseness is named Evil,
while of God's, is called Good.

Whirls of questions,
are rotate around the tree of the Illusion of Life,
writhing the leaves of each Destiny, in part,
which rustle of helplessness,
through its own birth dedicated to death,
from every moment of the dream which it we live,
with its unrests,
of which we bake dough of the souls,
unleavened never enough,
for becoming the bread of steaming senses,
off the table, unwashed of Religions.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

60) Perfidy

The drama lived of people,
in this World,
is called Lesson of Life,
and the one lived by God,
due to wrong Creation,
what had to provide for Original Sin,
Love!
due of which,
we had be received the Free Will,
of to us choose every what we want,
from the Existence.

What a Lie and Perfidy,
of our own God,
made after our image and likeness,
which is the photographic negative of souls.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

61) Diabolically

Gates of nostalgias hangs the Time,
caught between the heavy doors of lead of the Days.

Hay eyes of the Memory,
are fixed on the wild flowers of field,
from the hair of Moments,
scattered over the Tear of Destiny,
that gives them the Water of Life to the roots of Hopes,
what have more remained at our meeting,
with Eternity.

Only the ballad of Illusion of Life,
more purl from the magic spring of the Fulfillment,
of a God made by Man,
so distant from this,
that nothing could be more different,
more inhuman and more diabolical.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

62) Relaxation

Cliffs of hourglasses,
surrounds the horizons stellar,
of the galaxies from the blood disobedient to the Original
Sin.

Planets brisk of smiles
rotate in a precise mathematical of the Fulfillment.

Sharp rocks,
tries to cut any trace of Absurd,
of steps of a God, of the incomprehensible.

The Harmony and Relaxation,
weave the heavens of ideas devoid of gossip or other
intrigues,
of those, Worlds Galactic of Dreams,
which us seem Rebels.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

63) God the gambler

Hats heavy, of passions, us cover the Hopes,
hiding them from the Sun of Truth,
which it would burn the hearts ensanguined by the sunset.

Deep traces of Rains of Fire,
still flowing in streams of tears,
on the dust of Moments, from our bodies.

Roosters of dreams what no it more will awaken, ever,
to awakening of the Dawns,
draws the heavy curtain of the vault of Darkness,
from the Heaven of Soul who lost its Divine Light,
at the game table of a gambler God,
forever.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

64) Responsibility

Why, reddened clouds,
of, the hot blood of the Twilight of Love,
which always bring, the Wind of the Vanity?

Streets strange of Questions,
grinded at the Mill of Absurd ,
to create the flour of natures,
of which to we bake the bread of Happiness,
is enwreath at the neck of the fulfillments,
strangling the Free Will, given by God
up to the naturally death,
of the Will of the Perfection without the Original Sin.

The torches of Destinies ,
burning flames of the Existence,
killing it,
wanting to enlighten us,
the path unmistakably,
towards Death,
to which we owe everything,
in this Illusion of Life.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

65) The box of mercy full

Regrets of Heavens,
writhed in the dark cages,
of the Society of Consumption Useless, Moments,
what could remain each in part,
an Eternity,
of each of us,
if we have not be invented a God,
so similar to us.

They began to appear,
Churches of the Truths,
without the Box of Mercy filled to the brim,
with Cowardice and Obedience,
in the minds of many Brothels of the Consciousness,
on stage scuffed by envy of the Illusion of Life,
which no more knows how they will pay,
actors clergy of ideological debauchery,
from the homeland altars named of Religion,
where they began to play pieces, of the Absurd,
increasingly stronger,
the more degrees,
in the bottle of alcohol of Savior,
that bring naturally,
many zeros in the fish tail, of the Money,
which seems that does not more finish never.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

66) I want the true God

Rivers of feelings,
flow to holiness of the kisses,
between the Divine Light of Retrieval,
and Heaven of Passion,
from the Eternity,
transformed into immortal stars ,
on vault of soul of a glances,
what has recognized him for the first time,
on Our True God,
so different from the one of cathedrals of knees gnawed,
at walls cold and inert, of the greed of the Illusion of Life.

He no needed of body
and nor of the bleached beard,
because he did not have to hide,
of nobody and of nothing,
not even of He himself,
how, often a we do.

Will it ever be such a God,
the God of Man?

Only then we become truly Happy.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

67) At Small Advertisement

Hourglasses of the traces of the meeting again,
were broken of walls full of dampness,
of the altar of the Helplessness,
from the graves, of Words,
on which I them retrieved,
on the black board of the Memory,
away at school of the Moment,
who taught me that Death,
can not be bought never by Life,
at Monastery of the Reality,
where serve only the dreams of the Illusions of Life.

And I started doing the first steps of Destiny,
on the crooked streets of the Stranger from me,
without ever discover his address,
even if I gave announcements,
till and at small advertisement of the Hopelessness,
newspaper illustrated with the Days of my enthusiasm.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

68) Common Highlights

If, would not exist the Afterlife,
would no longer be nor the Heaven or the Hope,
the Beauty or Divine Light,
because it would mean that we come from Nothingness,
and we retreat again there,
that the entire World of the Illusions of Life,
it has no other Sense,
than that one to is lose on self,
in whirlpool of the Non-sense.

If after death,
no one would know that would be existed ever,
and all common landmarks,
alongside History or planet, would disappear,
means that Existence
it has not held truly ever,
not even as a dream of the Illusion of Life.

The Awareness and the Knowledge of Reality,
is made by common dreams, on which we all have,
knowing that we live on a planet Earth,
that exists a Society of Consumption,
which us consumes more than it should,
everything that involves Life,
social and individual Consciousness.

If we not have Common Highlights,
the Existence would become Nothingness.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

69) The knives of the Future

The remorse of the unborn ,
of to step into the Darkness of the World,
sharpen the knives of the Future,
what want to stab the Time,
and from the blood full of Moments,
to, build the stairs blessed,
of the Divine Light.

Macabre truths,
rummaging the Past of the upcoming, Births,
in the desolated lands of the Stranger of us,
what found all the wells of Love, dried,
of mourning of a Longing of Nobody.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

70) Snowed Wings

The Caudine Forks of the Days,
gathers hay of Dreams,
in the haystacks of Wisdom
ignited by flames of Thoughts,
to us light the shortest path,
towards redeeming Death,
of ourselves.

Ships full with the grains of the Happiness,
wander accursed ,
to not reach ever,
in ports of lonely Hearts,
of, the Longing.

Wings snowed by the tears of Memories,
are struggle between gray Sky of Oblivion,
and horizons of Feelings,
what can not be comprised with the Fulfillment,
Never.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

71) Our entire moment

I want to open wide,
the windows of smile,
what share the sky of Thoughts,
with the eyes of the ocean,
in which shine,
all the divine stars of the perfection,
on which them created God,
to be worn at the wedding of your gaze,
in the cathedral of the Words of love,
whispered by the saints of passions,
on the walls sweaty of emotion,
of our souls.

Spring of hugs,
budding in the flowers of Divine Light,
on which, we will float,
sailing towards Eternity,
our whole Moment.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

72) After our image and likeness

Rivers lit, by sky,
flows into the passions of the dirty Time,
that would want to wash the sins of the Years,
on the foreheads, graying by the Absurd,
of the Illusions of Life.

Saints of the stranger from Us,
build their cathedrals of Silences,
from the bricks of Destiny,
played, at roulette of Mischance,
by a God created,
after our image and likeness.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

73) Corruption

Is raining with emotions at the fair of Dreams.

Each Soul wants, the products of Desires ,
the most brightly colored,
but Magician of the Illusion of Life,
removes from the quiver of Truths,
only on the ones colorful dead,
affirming that the first,
would have been given as bribes to Destinies,
for as each Birth,
should its find,
the best and beautiful Death.

Much later God has intervened,
with promise,
of to more Create and other assortments of Wishes,
but without color,
because precisely has created the Corruption.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

74) Bodies of questions

I believe in a temple of the eyes,
in which to worship the Moments of Eternity,
on, whose stairs, to us climb Desires,
of to be together at the table of Truth,
where to us feed on Happiness,
running, on the serene,
of all heavens, of feelings,
where to us wash the bodies of the Questions,
laying them quiet in tear of Words,
on which to do not put them in pledge, never, to Existence,
at the price of speculate of Oblivion,
of ourselves
those who do not want, to us die, never,
the Past.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

75) Without heaven

Branches of wilderness knock in my window of passions,
broken, by the iris of the gaze of memories,
which hunted me the Moment of the Future,
what seems to be eternal, a Destiny.

Rabid wolves of dreams run starved of desires,
in a pack of the Truth confused,
which rots my window of the Fulfillment,
with his thoughts of lead.

I feel I am air, without of breathing,
guided by the wings without of sky,
while I'm flying in a world without of spaces,
what us united, somewhere, sometime, the feelings,
remaining now, without of conscience.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

76) Then the Death would become the Absolute Truth?

I could be otherwise than my God?

Let, me wander naive on the halls of the Creation,
seeing the Life in all its hypostasis,
wars, murders, attacks, cataclysms, unfulfilled loves?

Then the Death would become the Absolute Truth?

I know I can not it ever understand,
because I am built for this purpose,
of fear of the Existence, of to me rediscover really,
mane of horse,
free in the wind of Infinity.

I will not know, never, who I am,
and nor where I am born to run,
on the dust full of questions
of the body rented from Moment of the birth,
feeling without the shelter of the Paradise,
of which I was split from the ancestors,
of my own, Existence.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

77) Meeting with Destiny

All scallops of the questions,
did not know how to answer me,
to waves of questions from my heart.

Neither the shores of the days,
lost, on, the balance deceitful of the Hopes,
no longer saves me, from the drowning of Forgetfulness.

Sunsets of blood, gushing on me,
in calloused palms of expectations,
with which I wanted to carve the face,
of your kiss.

Rains of promises moldy,
full of storms of the meetings,
tear me from the strain of Divine Light,
which gave me the breath of Eternity of the Moment,
knowing that you'll be late, always,
from my encounter with Destiny.

In Romanian language

-în limba română-

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

SORIN CERIN

**NONSENSUL
EXISTENȚEI**

POEZII DE MEDITAȚIE

Apprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapientțial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît afită), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astfel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul "conceptual" (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfârșite de genul "spinii Adevărului", "coșarii Împlinirilor", "periile Amăgirii" etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gândului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atât mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe "gînd", Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama "Societății de consum" sau pe cea a deșertăciunii "Iluziilor Existenței". E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității proprii credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lorică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lorică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lorică de reflecții."

Elvira Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Fără să înțeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuși poezia de azi și acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulțumită de „insuficiența poeziei contemporane”, în același articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notații ale „micului sentiment”, „mici disperări” și „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poți spune decît că poezia rezultată din astfel de notații e și ea mică (la cub, dacă enumerarea se oprește la trei). Pricina identificată de

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

Magda Cârneci ar fi lipsa de inspirație, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrollabil, creația. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt rațional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai și de care e responsabilă vocația. Simplu, asta e problema, ai vocație, ai inspirație. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci și nici nu pot ști cît de des o vizitează inspirația, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauți rețete spre a o induce? Și totuși, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „...întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, și nu doar prin accident, la acele stări intense, la disprețuita <<inspirație>> la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu știm cui aparține disprețul, dar știm că inspirația e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meșteșugar, un *artifex*.

Am în față trei plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, ușor de înțeles, *Nonsensul existenței*, *Marile tăceri*, *Moartea*, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiștilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cît de adînc, cît de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist *avant la lettre*. El descoperă

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e vîinare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă și cît de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzător de noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceeași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală,

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reșezării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntrul, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după ultimul vers. Altfel decît *Eclesiastul* biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonat ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e *Ierarhia Deșertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pus să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința absurdului existenței. Am trimis la

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

poezia *Industrie a Cărnii Existențiale*: „Plugul Deșertăciunii sapă adânc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să înșămînteze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejzii.” Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțelesuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”. Aici cuvintele s-au întors la poezie. Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deșertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se lovește „trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis și realitate*, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în *Feline Existențiale*: „ se vinde scump la teigheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci când, în poezia *Jocul de-a Viața cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, când e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durtăți de limbaj, cu particularități ale existențialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenței* și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „monde cassé ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngrădită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternității”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** „Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o impletire de revelații despre aceste

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."

- **Theodor Codreanu**, „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din *Liberul arbitru* este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.
- **Ioan Holban**, „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în *Marile Tăceri*, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gând cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gândului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat originar al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate,
cu un Creator care meșterește firmamentul la o masă de
fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiștii
hippy-rap-punk-porto-ricani:

[...] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și
cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mângălite cu graffiti de
Diavol,

Dacă poetul și-a propus în poemul *La un grătar un exercițiu
urmuzian*, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi
mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în
altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate
al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre
moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a
revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasa
hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne
surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice,
căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul
moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un
prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită
e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că
viitorul e pură ipoteză. Cerin redefinesc ființa umană ca
aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității
terne și ca proiect existențialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi
un Sens existenței contemporane aluvionează
testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul
limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este
resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre
torturate”.

"Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile
întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – în nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe cărările frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Tăceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot maeștrii, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -, naște, în litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii”

- **Conf. univ. dr. Călin Teuțișan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme, traversate, când și când, de parabole ale realului, "citat" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitare."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru** "Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moralistilor, rezumând într-o manieră fulguranță precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenței", deși exprimă mai mult

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE EXISTENCE

îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterile viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenței" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatinș, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești camera minții", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată și dominată de false valori sfârșește pentru a putea regenera prin Cuvânt".
- **Prof.univ.dr. Ștefan Borbély** "Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, "armele letale ale societății de consum" și "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. "Noii pași ai credinței" sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, "lumina

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al suplicului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații copleșitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoilele profund demotivante asupra Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de elevată și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte..."
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, ...al neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

CUPRINS

- 1. Vis și Realitate**
- 2. Oboseală**
- 3. Ierarhia Deșertăciunii**
- 4. Rugăciuni amare**
- 5. Stoluri de Cuvinte**
- 6. Puritate și Desăvârșire**
- 7. Plăceri Carnale**
- 8. Străinul care ne dă suflare**
- 9. Pe note de pian**
- 10. Cerul Amintirii**
- 11. Armonie**
- 12. Focul Neputinței**
- 13. Desăvârșire**
- 14. Desfrâu**
- 15. Adrese de Scuze**
- 16. Mormintele Amintirilor**
- 17. Ploaia Viselor**
- 18. Târgul Existenței**
- 19. Feline existențiale**
- 20. Non - Sensul Existenței**
- 21. Eternitatea Sufletelor Noastre**
- 22. Printre definiții**
- 23. Contracte nuptiale**
- 24. Jocul de-a Viața cu Moartea**
- 25. Tagmele Păcatelor**
- 26. Industrie a Cărnii Existențiale**
- 27. Matematica Existenței**
- 28. Sângele Întrebărilor**
- 29. Piese Lipsă**

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

30. Norocul Iluziei Vieții
31. Logica Iluziei Vieții
32. Copacul Mântuirii
33. Steaua Nemuririi
34. Identitate
35. Sacrificiu
36. Faliment Stelar
37. Fecioară Prostituată
38. Eșafod
39. Trântori
40. Lăcașele de cult
41. Focul de Tabără al Iadului
42. Toamnă Sentimentală
43. Trecutul Stelelor
44. Noapte de Cristal
45. Eu, călătorul
46. Verighetă prăfuită
47. Înfruntând Eternitatea
48. Caravane fără sfârșit
49. Steaua Morții
50. Viitor Proscris
51. Reuniuni de crime
52. Numai Tu
53. Zorii Vieții Tale
54. Dreptul la Noroc
55. Tulpini de Vise
56. Poarta Clipei
57. Patimile Amurgului
58. Buze înghețate
59. Ticăloșie
60. Perfidie
61. Diabolic
62. Relaxare
63. Dumnezeu Cartofor
64. Datorie
65. Cutia Milei Plină

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

- 66. Vreau Adevăratul Dumnezeu**
- 67. La Mica Publicitate**
- 68. Repere Comune**
- 69. Cuțitele Viitorului**
- 70. Aripa Ninse**
- 71. Întreaga Noastră Clipă**
- 72. După chipul și asemănarea noastră**
- 73. Corupție**
- 74. Trupurile Întrebărilor**
- 75. Fără de cer**
- 76. Atunci Moartea ar deveni Adevărul Absolut?**
- 77. Întâlnire cu Destinul**

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

1) Vis și Realitate

În vis aveam mai multă Voință decât în Realitatea
Iluziei Vieții.

Ce poate fi o floare în așternuturile Clipei acestei
lumi?

Iubire,
icoană prinsă de pereții reci și insensibili,
ai unei catedrale a desfrâului,
cum este Societatea de Consum,
care ne consumă viețile,
pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.

Să fie Fericirea o negură din privirea Lui Dumnezeu
sau o Lumină Divină?

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

2) Oboseală

Rădăcinile adânci ale Apusului din sângele
Sentimentelor,
sfârtecă țărâna trupurilor de Cuvinte,
într-o horă a Noptilor și Zilelor dintre Adevăr și
Minciună.

Ierburi de întrebări se unduiesc alene peste
pleoapele Asfințitului,
ce-abia se mai pot ține întredeschise,
în zarea unor Răspunsuri,
ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.

Doar clapele pianului fierbinte ale Amintirii,
se mai lovesc de coardele Îndoielii,
fără să realizeze,
că toată Natura Umană adormise demult,
obosită și gârbovită de Păcatul Originar,
pe care-l cară în spinare de când s-a născut.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

3) Ierarhia Deșertăciunii

Cățărați pe Stâncile Vieții,
vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,
o trestie conștientă de Sine.

Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,
încercând să punem în locul lor,
un vis cu mult mai străin de noi înșine.

Ruinăm slăbiciunea,
crezând că tăria este o măsură a lăcomiei
și nu a caracterului,
devenind propriile noastre epave,
ce rătăcesc spre nicăieri.

Ne întrebăm cine suntem,
fără să lăsăm valurile Timpului să ne răspundă,
prin Zilele pline de Înțelesuri,
ce trec ca și cum nu ar Exista.

Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru
a privi Ierarhia Deșertăciunii?

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

4) Rugăciuni amare

Pălării austere de ceață,
se așează peste amurgul secolelor,
ce încep să râdă funebru,
privind la Cimitirele de Clipe,
pe care le-am zămislit,
în numele Progresului.

Drumuri de țărână ne sfâșie trupurile,
așteptate cu interes de viermii dezolanți,
ai putrefacției, falsității și demagogiei,
prin care ne înotăm,
Efemeritatea.

Rugăciuni amare,
se înalță către țăriile,
ce par să-și fi pierdut Împărățiile Cerurilor,
ca mai apoi să cadă,
cu greutatea lor de plumb,
peste inimile noastre,
strivindu-le pentru totdeauna.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

5) Stoluri de Cuvinte

Spinii Adevărului,
posedați de rugăciunile Viitorului,
crucificați de istoriile Iertării,
pe câmpurile de luptă,
dintre Clipă și Destin,
se înfig adânc în carnea Inimilor,
ce vor bate de-acum încolo,
întrega suferință a martirului,
cu nume de Libertate.

Pene negre cad,
în pustiul din venele Sângelui de Dor,
ce curge haotic din rana Trecutului,
amintind de zborul Fericirii.

Stoluri de Cuvinte,
brăzdează cerul Amintirilor,
fără a se așeza vreodată,
pe prispa rece din casa în ruină a sufletului.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

6) Puritate și Desăvârșire

Patimile de frunze ruginite,
ale copacilor Nemuririi,
sunt duse de vânturile ochilor de cer ai Apusurilor,
spre inimile Noptilor înghețate,
care și-au pierdut adresele,
la masa desfrânată a Religiiilor,
care se hrănesc cu Respirațiile Vieților,
călăuzindu-le cât mai devreme,
spre onoranta Moarte de Sine.

Catedrale de trupuri pășesc în mocirla Societății de
Consum a Moralei,
adăugând cât mai multă țărână la hectar de suflet,
pentru a ridica murii reci și impersonali,
ai Zidirii,
de lăcașuri de culte ale Deșertăciunii,
ce vor pune cât mai sus cruce,
Purității și Desăvârșirii.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

7) Plăceri Carnale

Zâne de pagini ale Vieții,
dansează lasciv Balada Nemuririi,
în cimitirul pașilor de plumb,
plecați într-o Zodie a Nimănuui,
spre a nu se mai întoarce Niciodată.

Ciocuri lacome,
de mreje seducătoare de noroc,
așteaptă prada cea mare de Clipe,
furate la colțul Destinului,
fiecăruia dintre noi.

Cuvinte lacustre,
plâng în ghivece de Martiri,
puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,
să strălucească printre strigătele Zilelor negre,
ale Plăcerilor Carnale înjosite de Timpul irositor.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

8) Străinul care ne dă suflare

Reptilele reci și nesățioase de nori ai Fericirii,
cumpără cât mai mult Cer de Vise,
din trupul vlăguit de Lumină Divină,
al Nemuririi.

Urme spălate de gânduri,
ning pe zăpada Regăsirilor cu Dor,
albind prispa ochilor ce scrutează depărtarea,
de Străinul care ne dă suflare,
și pe care-L numim uneori, Dumnezeu.

Vremuri ce nu-și înțeleg Vreamea,
troienesc Amintirile la poarta Inimii,
ce vrea demult să tocmească un Sentiment,
să-i dezăpezească calea de acces,
spre Adevăr.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

9) Pe note de pian

Abia ating clapele pianului privirii tale,
simt un fior de Nemurire,
peste părul pieptănat cu Dor al Clipelor,
care ne privesc prin oglinda înnegrită,
de trupul firav al Amintirii.

Îi simt fiecare notă ce cutremură profunzimea
Universului Străinului din Mine,
fiecare acord prin care Frumusețea devine regina
Lumii de Lumină Divină,
a Cuvântului Facerii,
care ne-a întâlnit,
aici și acum,
și nicăieri în altă parte,
pe notele pianului acestei Existențe,
ce pare a fi numai a noastră.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

10) Cerul Amintirii

Să fi știut vreodată lira Iubirii,
că-și va pierde corzile Viselor,
în inima mea?

Doar Cerul Amintirii mai poate avea curajul,
să se joace cu Ploaia de Foc,
a unei revederi.

Peroane reci și pustii de Sentimente,
nu mai cred demult în trenurile Clipelor,
ce s-au înecat în oceanul fără de spații sau timp,
al ochilor tăi,
Preafrumoasă Zeiță a Morții și Sinuciderii,
primește-mă în Adevărul Tău Absolut,
și-ți voi dăru,
toate Visele și Speranțele,
Iluziei Vieții mele,
strânse cu sudoare,
de când am conștientizat că exist.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

11) Armonie

Petale de vise,
cad din trandafirul Remușcărilor,
duse de vânturile tomnatice ale Anilor,
albiți de pașii răniți de Iluziile Vieții,
ce-au nins cu sudoare,
Armonia,
topită mai demult decât Vremea,
Destinelor,
ce nu se vor mai întoarce niciodată.

Aripi fără cerul simțămintelor,
mai zboară încă peste pietrele funerare,
ale Amintirilor.

Verighete ce nu-și mai recunosc,
mâinile Sentimentelor care le-au purtat,
zbârcite și bățătorite de Uitare.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

12) Focul Neputinței

Lanuri de gânduri,
înverzesc în Lumina Divină a Primăverii,
sfidând țărâna rece a trupurilor,
ce încă ascund Iarna Singurătății,
unde mai viscolește setea de sentimente,
de căldură a unui Adevăr,
ce pare a fi murit demult,
la răscrucea unde ochii Destinului,
au curs pe fluviul Vieții,
atrăgând în mrejele lor,
și sufletele noastre,
care s-au înecat în Despărțire.

Au rămas doar mormintele Amintirilor,
care se oglindesc,
în stropii de ploaie,
plină de focul Neputinței.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

13) Desăvârşire

Crengi rupte din trupurile Sfinţilor,
stau uscate la margine de Credinţă.

Cimitire de Cuvinte se înşiră în sufletele,
ce vor şi speră la Înviere,
într-o Lume de Apoi,
pe care şi-o doresc a fi desăvârşită.

Hoţii Inimilor văd în desăvârşire să poată fura cât
mai mult,
Medicii Dorului să afle noi leacuri Iubirii,
Ţăranii Zilelor să poată ara cât mai multe Clipe,
dar Sfinţii?
Aceşti sfătuitoari cu epoleţi sau fără?
Mai au ce să-şi dorească într-o lume a Neînţelesului
şi Înstrăinării de Noi Însine,
care vedem sfinţenia aşa cum ne dorim şi Lumea de
Apoi?

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

14) Desfrâu

Poate fi Viața mai de preț decât zefîrul cristalin al
Apei Uitării de Tot și de Toate?

Existența este o nălucă prinsă între două vise,
Spațiul și Timpul.

Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei
arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura.

Care desfrâu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,
democrația ei?

Doar Speranța nu poate fi măsluită la jocurile de
noroc ale Existenței,
cu alte înțeleșuri ale nimicniciei umane,
oricât de josnică ar fi,
nu va reuși niciodată să devină și sfântă dar și
prostituată,
ci doar o prostituată sfântă.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

15) Adrese de Scuze

Nu poți să furi Amintirea nimănui,
așa cum este ea ademenită.

Doar Cerul Lacrimilor de Dor,
poate fi luat de oricine în sufletul său.

Vorbe lacustre se îneacă-n propriile sentimente,
coarne de vinovății străpung carnea Clipelor,
dorind să le frigă în sângele Uitării.

Apusuri fără nume ard singuratece,
pe strada Despărțirii,
unde regăsim mereu aceleași adrese de Scuze,
pe care n-am mai dori să le vizităm niciodată.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

16) Mormintele Amintirilor

Caravane de pustiu răvășesc Instinctele primare ale Patimilor.

Voci insalubre scrutează stelele căzătoare ale Desăvârșirii.

Regine de Sentimente cad răpuse una după alta,
ucise de Democrația Fericirii.

Flori tăiate de foarfeca Timpului,
ce nu-și găsesc vasele Împlinirii,
sparte demult,
află că odată existau grădini de Vise,
cu pământ de pasiuni roditoare,
și nu simple experiențe politice,
de a fi crescute pe cimentul rece,
de pe mormintele fostelor Amintiri.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

17) Ploaia Viselor

Zorii de cafea ai Libertății somnambule,
fierb misterele de pe buzele Cuvintelor,
înghețate sub geana unui zâmbet,
zeflemitor și indignat,
de Ploaia Viselor care a trecut,
odată cu noaptea remușcărilor,
ce spăla frunțile îndrăgostite ,
de petalele trandafirilor Privirii,
construind Oamenii de Zăpadă ai Amintirii,
cubulețe de zahăr ale minciunilor amare,
care se topesc încetul cu încetul,
chiar în ceașca ciobită a Timpului meu.

De-atunci n-am mai revăzut,
pașii inimii tale,
ce băteau la porțile Clipei mele,
spartă în cioburile nenorocului,
de a fi țărmaș oceanului tău de Dor.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

18) Târgul Existenței

Colți de Clipă,
rătăcesc printre albinele moarte,
în fagurii muncilor istovitoare ale Apusului,
căzut adânc în Noaptea,
care și-a pierdut lira somnului,
furată de la sirenele ademenitoare ale Absurdului,
stâncă de Adevăr,
pierdută în oceanul de corali ai Deznădejdiei,
uși deschise larg de furtunile,
sângelui Apocalipsei izbăvitoare a Uitării.

Porturi fără vapoarele simțirii,
stau încremenite în veghea unor câini,
ai orizonturilor pustiite,
de amarul Zilelor decolorate,
cu săpunul Evenimentelor,
care le-a stors,
toată vlaga din Târgul Existenței,
unde pare că nu se întâmplă nimic,
niciodată,
înaintea Morții.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

19) Feline existențiale

Felinele existențiale ale Eternității,
își ascut ghearele Patimilor,
de sticlele opace ce-ascund tăria de caracter,
a gradelor cu epoleții stinși,
de focurile Revoluțiilor de Amintiri.

Scoarța decojită a copacilor de scorțișoară ai Vieții,
se vinde scump la tejgheaua Destinului,
pentru a da gust Desfrâului,
abonat cu cartelă de plăceri în regulă,
la Societatea de Consum.

Lăcătele felinarelor roșii,
din ochii Zânelor de Promisiuni Deșarte,
și-au pierdut cheile Împlinirii,
iar acum fac Morala cartelului de Legi,
alături de prostituatele politiciene ale momentului.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

20) Non - Sensul Existenței

Coșarii Împlinirilor,
și-au pierdut periile Amăgirii,
ce spălau carnea Norocului,
pentru a fi vândută la suprapreț,
Iluziilor Vieții.

Acum le caută în mocirla Patimilor,
teren ce ar fi aparținut cândva Iubirii,
pe care s-a construit Crășma Stelelor Căzătoare,
în sticlele fără fund ale gradelor isterice,
ce amortesc orizonturile oricăror Gândiri,
peste care se trage Cortina,
Morții de Sine,
a beției de Întrebări ale căror răspunsuri,
adorm în șanțurile ochelarilor de cai fără stăpân,
ale Non - Sensului Existenței.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

21) Eternitatea Sufletelor Noastre

Toate măștile Iubirii,
par a juca în piesa Destinului tău,
Scrisoare cu adresa ridurilor pleoapelor de dor,
deschisă la Întâlnirea cu Cerul ochilor de stele,
ale Răsăritului din privirea ta,
de Eternitate,
care și-a ales florile de câmp,
ale Sălbăticiei din palma Inimii,
ce ne bate suflarea Nemuririi,
născută tocmai din Cuvântul Creației,
pe care l-ar fi născocit Dumnezeu,
numai pentru zâmbetul de vise al Vieții tale.

Și ne-am hrănit,
cu zăpada pură a Sărutului,
din sângele Răsăritului unei Îmbrățișări,
pe care numai Nesfârșirea simțirii o poate da,
unei Lumi atât de străină de propriul ei sine.

Însingurați,
ne-am luptat cu tainele pătimăse,
ale Naturii Divine a Iubirii,
îmblânzindu-le,
cai liberi de opreliști,
am alergat departe de noi înșine,
până la Steaua Regăsirii,
unde ne-am retras pentru totdeauna,
în Lumina Ei Divină,

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

fără de timpi sau spații,
dăruindu-ne unul altuia verigheta Credinței,
din unica Catedrală a Împlinirii,
la care se roagă doar Eternitatea Sufletelor Noastre,
departe de Non – Sensul Existenței.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

22) Printre definiții

Radical din Iubire ne dă Extremism.

Zonele erogene ale Inimii se numesc amantlâcuri.

Asfaltul așteptărilor nu crapă niciodată, nefiind bătuit de pași.

Pacea putrezită nu mai poate fi consumată de Democrație.

Libertatea este o stare de lucruri anormală atunci când iubești, urăști sau ai o credință anume, dar cât se poate de normală dacă îți place ceea ce faci.

Iluminarea minții nu se poate face într-un suflet murdar.

Folosește cât mai mult detergent de Speranțe, dacă vrei ca fereastra Viitorului să strălucească.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

23) Contracte nupțiale

Ramurile de cremene ale genelor,
aprend privirile Anilor,
în palatul de cleștar al Orelor de Plumb,
ce strălucesc la serata Destinului,
îmbrăcate în ținuta vestimentară a Iubirii,
Nașterii sau Morții.

Vreascuri uscate de Amintiri,
putrezesc pe scrinul alb primit ca dar de nuntă,
de la Despărțire,
în care erau așezate ritualic,
împăturite cu gust,
amar,
toate Zâmbetele, Cuvintele, Certurile sau Săruturile,
contractelor noastre nupțiale,
cu Existența.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

24) Jocul de-a Viața cu Moartea

Rătăcirii înveninate de Uitare,
șerpuiesc printre Sentimente,
mușcându-le privirile,
unse cu Iarba Coșmarurilor,
despre care se spune că ar dezlega,
Păcatul Originar de propriul său Dumnezeu.

Raci de Adevăruri Trunchiate,
ce vor să-și taie de pe lista bucatelor,
propriile foarfeci de semințe,
ce vor încolți,
în grădina Societății de Consum Foamete,
drept mari atleți ai tăierilor de venituri.

Cântarele false și isterice ale Politicii ,
ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă,
pe care o mai avem de trăit,
în coamele Anilor nebuni,
ce aleargă deșănțat,
peste ogoarele simțurilor,
atrofiate de meschinăria,
jocului de-a Viața cu Moartea.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

25) Tagmele Păcatelor

Voci surde strigăperate spre Orizontul Iertării,
pus acolo de către Tagmele Păcatelor,
care și-au creat un Dumnezeu,
după chipul și asemănarea lor,
uneori hidoasă,
alteori ademenitoare,
ce pare că știe să bată dar să și ierte,
în funcție de necesitățile financiare ale Clipei,
sau ale intereselor de clan ale Religiilor,
mafii a simțămintelor omenești,
care ne degenerază Viitorul.

Noduri de Lumină stau legate,
de un Păcat Originar al unui Trecut al Nimănui,
în loc se ne călăuzească pașii,
întunecați de promisiuni deșarte,
în drumurile lor,
către Adevărata Mântuire a propriilor Destine.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

26) Industrie a Cărnii Existențiale

Plugul Deșertăciunii sapă adânc,
în țărâna Existenței,
vrând să însămânțeze genele Iluziei Vieții,
pentru a naște Lumea,
după o gestație prelungă,
în pântecul fără limite al Minciunii,
care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,
pe strada întunecată a Păcatului,
plină de bordelurile Zilelor și Noptilor,
ce vor veni sub zodia degenerată,
a Dorinței Carnale,
din care să se hrănească,
corbii negri ai gândurilor,
dezvoltând,
o adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,
începând,
de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,
până la,
mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdiei.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

27) Matematica Existenței

Matematica Existenței,
se învață numai la masa Deșertăciunii,
predată de cel mai renumit profesor al Timpului,
pe nume Absurd.

Numerele pare și impare ale Iluziei Vieții,
pot fi adunate sau scăzute,
de pe notele de plată ale Clipelor,
care ne servesc la Crășma Vieții,
cu cele mai alese bucate ale Desfrâului sau ale Castității,
împachetate cu ambalajele rupte sau murdărite ale Iubirii.

Fracțiile se dau doar de către Anii corupți,
veniturilor Simțirii,
mușamalizate și ele de către religiile Păcatelor,
care ne servesc Morala,
la orice colț de stradă al Patimilor.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

28) Sângele Întrebărilor

Dreptatea este cea mai coruptă monedă de schimb a
Democrației.

Visul nu poate fi trăit fără Iluzia Vieții, oricât de real ar
părea.

Patima este a doua natură a Deșertăciunii.

Înstrăinarea de sine,
este crema din care se face,
glazura tortului Societății de Consum,
care nu doar că ne consumă,
atât fizic cât și psihic,
dar ne și torturează pe deasupra,
înainte de a deveni hrana Pustietății de Valori,
ce curge prin sângele Întrebărilor fără Răspunsuri.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

29) Piese Lipsă

Aștept întreaga corolă a Plenitudinii,
pe strada încărunțită a Neantului din mine.

Ploaia rece de sfârșit de lume,
umple cupele otrăvite cu Despărțiri,
până la refuz,
cu Apa Uitării.

Doar sirena ruginită de la capul de pod al Remușcării,
parcă ar vrea să mai cânte,
să strige,
să țipe,
să zbiere,
dar nu mai poate,
realizează că multe dintre piesele,
de teatru jalnic al Absurdului Vieții,
îi lipsesc,
iar pentru înlocuirea acestora,
ar mai fi nevoie de banii Timpului,
dar aceștia lipsesc cu desăvârșire,
în sărăcia de Ani care ajunși la pensionare,
mor de foame sentimentală,
oricât de mult s-ar sprijini pe ajutorul Zilelor.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

30) Norocul Iluziei Vieții

Coșmarurile încornorate ale Rugăciunilor,
au înscris în pentagrama Patimilor,
ultimele catedrale de supunere,
în fața unui Sens,
de la sânul unei Existențe,
ce pare a Nimănui.

Florile de mucegai ale Iubirii,
măcinate de bolile toxice ale Conștientizării,
din lacrimile careia s-a pierdut,
până și plânsul,
vor raporturi de dragoste existențiale,
cu Neființa.

Până și viața cu Moartea sunt surprinse,
de carnavalul beției,
de Semne ale Norocului Iluziei Vieții,
care se suprapun haotic,
peste Păcatul Originar,
dându-i culoare și originalitate,
unui Dumnezeu,
ce pare tot mai vesel,
în tristețea și suferința acestei Lumi.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

31) Logica Iluziei Vieții

Fluvii de Răsărituri,
ademenesc Primăverile privirilor,
în mirarea malurilor de Înțeleșuri,
ce străjuiesc zarea nesfârșită a Cuvintelor,
ale căror frunți pline de sudoarea Verbelor,
făuresc cărămida ce va sta la temelia,
Viitoarelor Păcate ale Lumii.

Răscruci răstignite de certuri,
pline de aripile pierdute ale Amăgirilor,
caută înfrigurate și abătute,
rostul unui Timp Pierdut,
al Marilor Tăceri din Conștiința Creației,
care înfioară până și Existența,
când se privește în Oglinda Spartă a Cunoașterii,
ce nu a primit un Sens al Numelui Ei,
nici atunci când era una dintre fețele Lui Dumnezeu,
oglundite în infinitele cioburi ale posibilităților,
de a naște argumentele logicii,
Iluziei Vieții.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

32) Copacul Mântuirii

Orașe pline de decepțiile Iluziei Vieții,
se zbat între Moartea Târgului
și Viața Metropolei,
de sinucideri macabre ale Deșertăciunii,
din Întâlnirile amoroase,
ale Cunoașterii cu Voința,
Acoperișurilor șubrede,
din cartonul ondulat al Dezamăgirii.

Păr de Amintiri,
Ars la Crematoriul de Remușcări Sentimentale,
în Coaforul Viselor,
unde toate Minutele Anilor,
își aranjează freza,
Inimilor poleite de zăpada,
atâtor Neînțelegeri,
fugite din Casa Gândurilor,
departe de fiecare dintre noi,
pentru a se ascunde,
în scorbura rece și putredă,
a copacului care ne promitea Mântuirea,
unde eram primiți cu înghețul Apocalipsei,
care ne păta sângele Întrebărilor,
fără de Răspunsuri.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

33) Steaua Nemuririi

Mi-a apărut Mătreaua de Clipe,
la masa fără față de Rușine,
a Existenței,
care-mi arată părțile intime,
din Timpul Vieții,
pe patrafirul murdar al,
preoților fără de Religii ai Banilor,
ce nu-și vor cunoaște niciodată Mântuirea,
de Cerul privirii tale,
care mi-a dat să-mi respire,
Voința și Conștiința Libertății,
clădind o Lume a Sacrificiului,
de Vulcani nestinși de Dorul,
Lavei care ne-a ars Timpul,
pentru totdeauna,
devenind Nemuritori,
în Eternitatea,
Cuvântului Facerii,
pentru care suntem,
stea a Nemuririi,
ce nu va cădea niciodată,
din sufletele noastre.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

34) Identitate

Putem naviga dincolo,
de răsăritul Nașterii,
care ne-a vândut Morții la preț de speculă?

Suferința,
poate să-și găsească chirie pe Strada Fericirii?

Sirene de Urgențe ale Deznădejzii,
ne sună isteric Moartea,
în sângele Genelor acestei Lumi,
denaturate.

Priviri de Imagini,
se răsucesc în Mormintele,
fără pietre funerare de Amintiri,
în Pașii ce nu-și mai recunosc,
Casa Ochilor Tăi,
adânciți în Cerul fără nume,
al unei Zile,
care și-a uitat,
pentru totdeauna,
Identitatea.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

35) Sacrificiu

Nimeni nu poate fi mai presus de Iubire,
nici măcar Dumnezeuul Creației.

Religia Vântului stă în Aripile Libertății,
ce trec printre degetele strânse,
în pumnii Speranței,
de a te revedea,
pe când a Ochilor Oceanului de Dor,
fără de Margini,
în Așteptarea Furtunilor,
ce vor aduce Sfințenia sau Moartea,
deasupra bulgărilor de Sentimente,
aruncate de groparii Timpului,
a Țărânei devenite Noroi,
pentru Destinul,
din sufletul ce încă mai Există,
pentru pașii Zilelor tale,
care-mi vor cădea grei și nesiguri,
peste mormântul Clipei Eterne,
în care te voi aștepta,
cât va fi Universul,
Cuvântului,
pe care mi l-ai dăruit,
ca fiind Eternitate,
și se numea,
Sacrificiu.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

36) Faliment Stelar

Se pare că Dumnezeu a intrat în Faliment Stelar,
și a căzut,
la picioarele Oglinzilor Paralele ale Multiverselor,
moștenite din cursa nebună,
a Cunoașterii,
pentru un nou titlu de campioană,
la tras sfori și întins plase,
Iluziilor Vieții,
care deosebit de conștiincioase,
șterg praful de pe cimitirele de Cuvinte,
ale Morții.

Crematorii de așteptări,
ard Apusurile Realizărilor,
într-o lumină pală a Non-Sensului,
de a clădi alte Minuni,
ale unei Lumi Infractoare,
ce a ajuns să se fure pe sine.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

37) Fecioară Prostituată

Făclii de rugăciuni,
brăzdează Ceața Nenăscutelor Patimi,
ce vor cuceri spațiile și timpii Facerii.

Răscruci neumblate nici de pașii Lui Dumnezeu,
își vor ademeni Cumpelele însetate,
de propriile fântâni secate ale Sorții.

Praful și Pulberea vor deveni aleșii neamului Umilinței,
din zodia proscrisă a Fecioarei Prostituate,
în care s-a născut Omenirea.

Sângele sacru al Sfinților ce încă fierbe în Armoniile
Astrale,
va deveni haznaua libertăților de exprimare din Bordelurile
cu nume de religii.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

38) Eşafod

Dumnezeu ne priveşte,
prin perdelele de ceaţă a Neputinţei,
de a ne fi creat,
atrocităţile din Istoriile spălate-n sângele Neşansei,
ale Iluziilor Vieţii.

Liberul Arbitru se cutremură,
hrănindu-se cu propriul seism al Toleranţei,
ştiind câtă suferinţă a adus,
prin Libertatea de a alege,
Moartea.

Funii săpunate de Războaie,
ca să alunece cât mai bine pe gâturile slabe şi suave ale
Păcilor,
sunt gata să ne spânzure Menirea,
pe eşafodul Sacrificiului Uman.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

39) Trântori

Intrigi meschine se ciocnesc bezmetic,
de seninul albinelor de Zile lucrătoare,
ce duc tot greul stupului de Trântori ai Destinului,
care beau aghiasma sărbătorilor de Miracole,
din cutiile milei, persuasiunii și compasiunii,
ținute în bisericile,
Străinului din Noi.

Fanfare galeșe cântă prohodul Voinței,
slăvind Liberul Arbitru al Lui Dumnezeu.

Toate în numele Libertății Lacătelor Vieții,
ce trebuie unse cu mita rugăciunilor în fiecare moment,
pentru ca porțile ratate ale raiului din noi,
să pară întredeschise,
Iadului din Societatea de Consum care ne consumă,
gătiți cât mai bine în Focul Sacru al Speranței,
ce abia mai pâlpâie în candela încinsă de atâta Moarte,
la Cimitirul Facerii Lumii.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

40) Lăcașele de cult

Clovonii veseli ai orașelor de Patimi,
sparg văzduhul Crâșmelor Moralei,
cu zădărniciile lor creatoare,
din Impozitele Suferinței
și Taxele Nenorocului
prinse în caruselul declinului,
Pleoapelor ce nici nu mai vor să deschidă,
vitrinele murdare și prăfuite ale ochilor,
înbătrâniți de atâtea Iluzii a Vieții,
vândute la preț de speculă de Dumnezeu,
numai în lăcașele de cult ale Lui,
pentru a nu fi furat,
de cei care nu poartă,
nici stele și nici galaxii întregi,
în buzunarele prăfuite și rupte ale Existenței,
care-și cerșește până și dreptul la Moarte,
fiindcă sinuciderea este o mare blasfemie,
în lumea acestor sclavi ai Soartei,
pe care a vrut-o EL.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

41) Focul de Tabără al Iadului

Veninul Patimilor se vinde cel mai bine,
la colțul străzii Deznădejdiei,
unde mansardele de Clipe,
țin mereu deshise,
porțile pașilor pierduți ai Soartei.

Se spune că ar vindeca orice împotrivire,
de a deveni tu însăși,
în locul altcuiva,
ce stă ascuns în lacrima Cuvântului Facerii,
pe care nu l-ai cunoscut niciodată,
doar simți că acel Adevăr,
este tiparul sufletului Libertății,
în care ai putea deveni liber de tine,
cel care mai crede,
în poveștile nemuritoare ale Lui Dumnezeu,
spuse la focul de tabără al Iadului,
ce pare a nu se stinge niciodată.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

42) Toamnă Sentimentală

Tobele Furtunii își bat Depărtările,
dintre Ochii Vârtejurilor ale căror străfulgerări,
ard mocnind Amintirile,
pentru a fi servite drept momeli,
pentru rechinii firoși ai Speranțelor Deșarte,
ce se vor hrăni cum se cuvine din carnea,
atâtor și atâtor Iubiri,
ce-au rămas doar oase albite,
pe tărâmul Uitării,
încărunțită prea devreme,
de atâtea vorbe-n vânt,
rătăcite pe la porțile ferecate ale Regăsirii.

Doar greierii arcușurilor pierdute,
de Visele deșarte,
cântă aria Morții,
în prag de Toamnă Sentimentală,
părăsită pentru totdeauna,
de recoltele înflăcărate de Cuvinte,
ce-ar fi scris romane întregi,
pe paginile sufletelor.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

43) Trecutul Stelelor

Fotografiile trecute,
mai demult decât Vremea Timpului,
dau tinerețe Vârstei Clipelor,
ce încă-și mai trăiesc Eternitățile,
în cimitirele cu aceleași nume,
de când e Nemurirea.

Cât de mult ne-a iubit și ne-a urmărit,
Trecutul Stelelor,
venind după noi,
încă de dinainte de a fi Lumea,
pentru a-l vedea doar pe bolta întunecată,
a sufletelor noastre,
încate-n trudă și nevoi?

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

44) Noapte de Cristal

Numere reci și tăcute,
împart roata Timpului în spițe de Zile și Ani,
în sângele căroră se descompune,
țărâna cimitirelor de vise,
atât de pline,
încât nu mai au locuri de veci,
nici măcar pentru o amărâtă de Clipă,
ce ar fi aparținut unui singur Cuvânt,
pierdut din depărtarea unei Inimi,
care bătea,
pentru nesfârșirea cerului din ochii senini,
ai Primăverii.

Doar frunze veștejite de Nostalgii,
mai sparg Noaptea de cristal,
a Memoriei,
în mii de cioburi,
în care să se taie pașii Uitării.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

45) Eu, călătorul

Am înotat pe crucile Iluziilor Vieții,
încercând să mă încălzesc cu lemnul lor putred,
mâncat de viermii Patimilor și al Pasiunilor,
Christ care vreau să mă mântuiesc pe mine însumi,
de corvoada plumbului cernit,
al cerului fără de Cuvinte,
din Inima mea,
al cărei Răsărit a apus,
spălat de ploaia de foc a Nemuririi.

N-am promis niciodată nimic Dumnezeuului de Neînțeles,
al Destinului meu,
chiar dacă m-a torturat cu întrebările Lui,
cu iz de Deșertăciune și gust de Moarte.

A mai rămas doar călătorul din mine,
fără bilet de întoarcere,
într-un compartiment pustiit,
de sufletul pustiu al Poeziei,
ce mi-a fost masă, casă și iubită,
deseori.

Nici o gară a cimitirelor de Amintiri,
nu vrea să mă primească fără ochii de vânt ai lacrimii,
din care mi-am întrupat Apa Vieții,
spălându-mi fața sufletului,
cu Nemurirea Versului.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

46) Verighetă prăfuită

Râuri de Ceruri inundă noaptea pustietății,
cu Lumina Divină a Adevărului,
trupurilor din frunzele măslinilor Păcii,
care și-au uitat porumbeii aripilor,
în brațele orizonturilor de dor ale Despărțirii.

Ceața densă a gândurilor apocalipsei,
e dusă de vânturile Zărilor,
în depărtările uitate ale Sfințeniei,
unde vorbesc până și sfinții icoanelor,
sufletului tău.

Ca mai apoi să-mi deseneze,
pe asfaltul negru și impersonal,
cumpăna fântânii Așteptărilor,
ce pare secată definitiv de Apa Vieții,
la poarta cimitirului de Speranțe,
unde pașii tulburători ai Cuvintelor,
nu se vor mai reîntoarce niciodată,
să mai dea binețe Viitorului,
unei verighete prăfuite de singurătate,
pe care o consider pierdută,
în colbul deznădejdiei.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

47) Înfruntând Eternitatea

Crinii Viselor albite,
de nopțile reci ale Zvârcolirii,
Stelilor din inimile căzătoare,
ce ard bolta Fericirii,
să încălzească Trecutul,
unica Realitate,
a Pustiului din palatul de cleștar,
ascuns pe strada fără nume,
a Ochilor de Timp,
în care m-am pierdut,
spînzurându-mi Soarta,
de copacul uscat al Focului Sacru,
care mi-a dat Viață,
Trecutului.

Lamele buldozerelor de Nepăsări,
sfârtecă până și mormintele Cuvintelor,
pe care ni le-am făcut cadou,
Clipei Eterne,
unde speram să rămânem,
înfruntând Eternitatea.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

48) Caravane fără sfârșit

Ceasuri rupte din Timpul deșirat al Țărmlui,
ne arată întâlnirea cu Viitorul,
ca fiind deja demodată,
printre vârcolacii Societății de Consum a Necesităților,
treziți din somnul adânc al Bunăstării.

Beduini mieroși ai Trudei,
rod privirile focoase ale Zilelor,
din caravanele fără de sfârșit,
ce aduc mirodeniile Morții,
marelui vizir al Destinului.

Tobe de Suferințe și trâmbițe de Plăceri,
anunță sosirea cămilelor cocoșate ale viselor,
robi de nisip numai buni pentru clepsidre,
roabe de rubin pentru bordelurile firii,
anunțați la porțile închise ale palatului Absurdului
care le va ceda onoarea,
de a gusta Libertatea Iluziei Vieții.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

49) Steaua Morții

Roua de granit cenușiu și rece,
din care-mi beau însetat,
seva lacrimilor de nori,
ce-mi plouă în Vise,
stropindu-le cu Remușcări și Despărțiri.

Înecat în Iluzia Vieții,
încă mai vreau să înțeleg,
Sensul Existenței Focului Sacru,
care a aprins Cunoașterea Luminii Divine,
pe acest Pământ.

Înstrăinat,
am încercat să aflu,
destinația Eternității,
ca să aflu înfrigurat,
că se rotește mereu,
către Steaua Morții.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

50) Viitor Proscris

Rădăcini de imagini,
stau îngropate,
în Trecutul adânc și dureros al Istoriei,
care ar fi trebuit,
demult,
deferită Justiției Divine a Înțelepciunii,
doar că mereu,
au fost Anii pierduți și corupți ai Destinului,
care au salvat-o.

Mormane de țărână,
ale trupurilor atâtor și atâtor Clipe,
zac și acum,
în Gropile Comune ale Suferințelor,
părăsite pentru totdeauna,
de Viitorul proscris al Deznădejdiei.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

51) Reuniuni de crime

Limite de Spații,
în Precupeții Genelor,
ce ne acoperă Viitorul,
mărginit de Sentimentele,
neaoșe ce ne ascund Destinul,
în coșul de gunoi al Sufletului,
pe care tocmai l-am spălat,
cu Momentele Vieții.

Reuniuni de Crime care-și ascund Alibiul,
vor să devină Fantome pline de Echilibrul,
unei Existențe a Nimănu.

Voci înfierate de fierul vechi al Zilei,
care ridică sau coboară Valuta Milei,
ne smintesc de Furcile Caudine ale Clipei,
în Crezul haznalelor unor Biserici,
prea ortodoxe de a fi Adevărate Apocalipse.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

52) Numai Tu

Lasă-mi Moartea Cuvântului,
să alerge peste Străzile pline de Lumină ale Misterelor,
ce-ar fi fost îngenunchate,
de trenul ce nu ne mai aducea Destinul,
în Gara Vieții Tale.

Îți mai amintești peronul cu nume de Iubire,
unde ți-am așteptat Eternitatea?

Erai doar tu singură cu Timpul,
căruia i-am dat binețe.

Era trecut departe de Viața Nemuririi,
dincolo de orice Moarte,
fără să mă chemi,
în Cimitirul Iluziilor Vieții,
alături de mormintele Eternității,
privirilor tale,
Noroc al Destinului meu,
trecut peste mânia unui Dumnezeu,
atât de preaslăvit,
al Visului unde vei fi Numai Tu,
împreună cu Șansa Existenței mele.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

53) Zorii Vieții Tale

Toate porturile Corăbiilor Amintirii,
ne duc spre Moartea,
din jarul Oceanelor Firii,
pe care am înecat-o la ceas de Dumnezeu,
în Uitarea Privirilor Goale,
de Noi Înșine,
cei pierduți de Soarta,
Furtunilor din Cerurile fără de Amintiri,
în Spațiile uitate de Lume ale Deznădejzii.

Și te-am chemat Speranță lipsită de Duh,
al Mântuirii Pașilor fără Adrese,
uscați de Ploile Despărțirilor,
unde Nimeni nu mai aștepta,
Răsăritul din Gara Zorilor Vieții tale,
fără Mine,
cel renăscut din Apa Vieții,
suflării din Tine.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

54) Dreptul la Noroc

Ploi de Vise cad adânc pe urna de cenușă,
ce încă fumegă a regrete,
atât de tare,
încât tot Crematoriul Speranțelor,
s-a înecat în lacrima eternității Clipei.

Cuvintele pierdute, rătăcite și amare,
se înghesuie în loja Amintirii,
pentru a zugrăvi Eternitatea,
cu zarurile ei sfidător de scumpe,
care ne leagă de Iluzia Vieții,
pentru a ne câștiga,
dreptul la Noroc.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

55) Tulpini de Vise

Strigăt de Lumină Divină,
într-un altar de pleoape,
ce-ascund amurgul surd al depărtării,
ramurilor de rețăriri,
ce încă mai primesc,
seva sfântă a rădăcinilor,
primei întâlniri.

Diamante de culori sentimentale,
înveșmântă corola de muguri ai revederii,
ce vor deveni,
într-o zi a regăsirii,
tulpinile lor de vise,
pentru a îngriji Eternitatea,
fără de vârstă,
a Cimitirelor de Cuvinte din noi.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

56) Poarta Clipei

Nori de întrebări aduc ploile Absurdului,
care se scurge prin venele Pământului din noi,
udând sufletul însetat cu Apa Iluziei Vieții.

Pași repezi de vorbe goale,
macină răspunsurile orizonturilor de regrete,
ascunse pe aripile coliviilor de vise,
ce sapă într-una mormintele Adevărului,
din inima ta.

Flori de îndoieli ascunse în glastrele Cuvintelor,
zâmbesc răsăritelor de Amintiri,
ale unui Trecut,
ce nu va mai călca niciodată,
pe poarta Eternității Clipei,
în care ne-am făcut cândva casă.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

57) Patimile Amurgului

Eram o fântână de vise,
ce și-a pierdut izvorul speranțelor,
secând la picioarele spălate de Amintiri,
ale Iluziei Vieții.

M-am hrănit cu patimile Amurgului,
din inima depărtărilor,
de mine însumi.

Pribeag și obosit,
strâng cuțitul Zilei,
spre a-mi tăia carnea țărânei,
din trupul ochilor tăi,
de Eternitate,
ce încă mai pîlpâie,
la Lumina Divină,
a dorului.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

58) Buze înghețate

De ce oamenii de zăpadă ai buzelor înghețate,
au două poduri care îi leagă de Moarte,
în palmele pline de bătăturile inimilor?

Cum poate arde flacăra Nemuririi într-o Zi,
care se topește într-un Început,
ce va mântui prin Destinul său Existența,
fără Dumnezeu?

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

59) Ticăloșie

Ticăloșia Diavolului se numește Rău,
pe când a Lui Dumnezeu, Bine.

Vârtejuri de întrebări,
se rotesc în jurul Pomului Iluziei Vieții,
zvârcolindu-i frunzele fiecărui Destin în parte,
care foșnește a neputință,
prin propria sa naștere închinată morții,
din fiecare moment al visului pe care-l trăim,
cu frământările sale,
din care coacem aluatul sufletelor,
nedospite niciodată îndeajuns,
pentru a deveni pâinea simțirilor aburinde,
de pe masa nespălată a Religiiilor.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

60) Perfidie

Drama trăită de oameni,
în această Lume,
se numește Lecție de Viață,
iar cea trăită de Dumnezeu,
ca urmare a Creației greșite,
ce trebuia să prevadă Păcatul Originar,
Iubire!
Datorită căreia,
am fi primit Liberul Arbitru,
de a ne alege fiecare ce vrem,
de la Existență.

Câtă Minciună și Perfidie,
a propriului nostru Dumnezeu,
făcut după chipul și asemănarea noastră,
care este negativul fotografic al sufletelor.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

61) Diabolic

Porți de nostalgii spânzură Timpul,
prins între ușile grele de plumb ale Zilelor.

Ochii de fân ai Amintirii,
stau ațintiți asupra florilor sălbatice de câmp,
din părul Clipelor,
răsfirate peste Lacrima Destinului,
care le dă Apa Vieții rădăcinilor de Speranțe,
ce-au mai rămas la întâlnirea noastră,
cu Eternitatea.

Doar balada Iluziei Vieții,
mai susură din izvorul fermecat al Împlinirii,
unui Dumnezeu făcut de Om,
atât de depărtat de acesta,
încât nimic nu poate fi mai diferit,
mai inuman și mai diabolic.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

62) Relaxare

Stânci de clepsidre,
străjuiesc orizonturile stelare,
ale galaxiilor din sângele nesupus Păcatului Originar.

Planete vioaie de zâmbete,
se rotesc într-o matematică exactă a Împlinirii.

Roci ascuțite,
încearcă să taie orice urmă de Absurd,
a pașilor unui Dumnezeu al Neînțeleșului.

Armonia și Relaxarea,
țes cerurile de idei lipsite de bârfe sau alte uneltiri,
ale acelor Lumi Galactice de Vise,
care nouă ni se par Rebele.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

63) Dumnezeu Cartofor

Pălării grele de patimi ne acoperă Speranțele,
ascunzându-le de Soarele Adevărului,
care le-ar arde inimile însângerate de apus.

Urme adânci de Ploi de Foc,
încă mai curg în șiroaie de lacrimi,
pe țărâna Clipelor din trupurile noastre.

Cocoși de vise ce nu se vor mai trezi niciodată,
la deșteptarea Zorilor,
trag Cortina grea a boltei Întunericului,
din Cerul Sufletului care și-a pierdut Lumina Divină,
la masa de joc al unui Dumnezeu Cartofor,
pentru totdeauna.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

64) Datorie

De ce norii înroșiți,
de sângele fierbinte a Amurgului Iubirii,
aduc mereu Vântul Deșertăciunii?

Străzi ciudate de Întrebări,
măcinate la Moara Absurdului,
spre a făuri făina firii,
din care să ne coacem pâinea Fericirii,
se încolăcesc la gâtul Împlinirilor,
sugrumându-le Liberul Arbitru dat de Dumnezeu,
până la decesul firesc,
al Voinței Perfecțiunii fără de Păcat Originar.

Torțele Destinelor,
ard flăcările Existenței,
ucigând-o,
vrând să ne lumineze,
calea negreșită,
către Moartea,
căreia îi datorăm totul,
în această Iluzie a Vieții.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

65) Cutia Milei Plină

Regrete de Ceruri,
se zvârcolesc în cuștile întunecate,
ale Societății de Consum Inutil Clipe,
ce-ar fi putut rămâne fiecare în parte,
o Eternitate,
a fiecăruia dintre noi,
dacă nu ne-am fi inventat un Dumnezeu,
atât de asemănător nouă.

Au început să apară,
Biserici ale Adevărilor,
fără Cutia Milei plină până la refuz,
cu Lașitate și Supușenie,
în mințile multor Bordeluri ale Conștiinței,
pe scena roasă de invidie a Iluziei Vieții,
care nu mai știe cum își va plăti,
actorii clerici ai desfrâului ideologic,
din altarele patriei cu nume de Religie,
unde au început să se joace piese ale Absurdului,
din ce în ce mai tari,
cu cât mai multe grade,
în sticla de tărie a Mântuitorului,
ce aduc, firește,
multe zerouri în coada de pește a Banului,
ce pare a nu se mai termina niciodată.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

66) Vreau Adevăratul Dumnezeu

Râuri de simțăminte,
curg spre sfințenia săruturilor,
dintre Lumina Divină a Regăsirii
și Cerul Pasiunii,
din Eternitatea,
transformată în stele nemuritoare,
pe bolta sufletului unei priviri,
ce l-a recunoscut pentru prima dată,
pe Adevăratul Nostru Dumnezeu,
atât de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși,
la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții.

Nu avea nevoie de trup
și nici de barbă albită,
fiindcă nu trebuia să se ascundă,
de nimeni și de nimic,
nici măcar de El Însuși,
cum adeseori o facem noi.

Oare va fi vreodată un astfel de Dumnezeu,
Dumnezeul Omului?

Abia atunci vom deveni cu adevărat Fericiți.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

67) La Mica Publicitate

Clepsidrele urmelor revederii,
s-au spart de zidurile pline de igrazie,
ale altarului Neputinței,
din mormintele de Cuvinte,
pe care le-am regăsit,
pe tabla neagră a Amintirii,
departe la școala Clipei,
care m-a învățat că Moartea,
nu poate fi cumpărată niciodată de Viață,
la Mănăstirea Realității,
unde slujesc doar visele Iluziilor Vieții.

Și-am început să fac primii pași ai Destinului,
pe străzile întortocheate ale Străinului din mine,
fără să-i descopăr vreodată adresa,
chiar dacă am dat anunțuri,
până și la mica publicitate a Deznădejdiei,
cotidian ilustrat cu Zilele însuflețirii mele.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

68) Repere Comune

Dacă n-ar exista Lumea de Apoi,
n-ar mai fi nici Cerul sau Speranța,
Frumusețea sau Lumina Divină,
fiindcă ar însemna că venim din Neant
și ne retragem iarăși acolo,
că întreaga Lume a Iluziilor Vieții,
n-are nici un alt Sens,
decât acela de a se pierde pe sine,
în vârtoarea Non – Sensului.

Dacă după moarte,
nimeni nu ar ști că ar fi existat vreodată,
și toate reperele comune,
alături de Istorie sau planetă ar dispărea,
înseamnă că Existența,
nu a mai avut loc cu adevărat niciodată,
nici măcar ca un Vis al Iluziei Vieții.

Conștientizarea și Cunoașterea Realității,
se face prin visele comune pe care le avem cu toții,
știind că trăim pe o planetă Pământ,
că există o Societate de Consum,
care ne consumă mai mult decât ar trebui,
tot ceea ce implică Viața,
Conștiința socială și individuală.

Dacă nu am avea repere comune,
Existența ar deveni Neant.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

69) Cuțitele Viitorului

Remușcările nenăscuților,
de a păși în Întunericul Lumii,
ascut cuțitele Viitorului,
ce vor să înjunghie Timpul,
iar din sângele plin de Clipe,
să construiască treptele binecuvântate,
ale Luminii Divine.

Adevăruri macabre,
răscolesc Trecutul viitoarelor Nașteri,
în ținuturile pustiite ale Străinului din Noi,
ce a găsit toate fântânile Iubirii secate,
de jalea unui Dor al Nimănui.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

70) Aripî Ninse

Furcile Caudine ale Zilelor,
adună fânul Viselor,
în căpițele Înțelepciunii,
aprinse de flăcările Gândurilor,
spre a ne lumina cea mai scurtă cale,
către Moartea izbăvitoare,
de noi înșine.

Corăbii pline cu grânele Fericirii,
rătăcesc blestemate,
să nu ajungă niciodată,
în porturile Inimilor însingurate,
ale Dorului.

Aripî ninse de lacrimile Amintirilor,
se zbat între Cerul cenușiu al Uitării
și Orizonturile Sentimentelor,
ce nu pot fi cuprinse cu Împlinirea,
Niciodată.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

71) Întreaga Noastră Clipă

Vreau să deschid larg,
ferestrele de zâmbet,
ce împart Cerul Gândurilor,
cu ochii de ocean,
în care strălucesc,
toate stelele divine ale desăvârșirii,
pe care le-a făurit Dumnezeu,
spre a fi purtate la nunta privirii tale,
în catedrala Cuvintelor de iubire,
șoptite de sfinții pasiunilor,
pe murii transpirați de emoție,
a sufletelor noastre.

Primăveri de îmbrățișări,
înmuguresc în florile Luminii Divine,
pe care vom pluti,
navigând către Eternitate,
întreaga noastră Clipă.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

72) După chipul și asemănarea noastră

Râuri aprinse de cer,
se revarsă în patimile Timpului murdar,
ce-ar vrea să-și spele păcatele Anilor,
de pe tâmpilele încărunțite de Absurdul,
Iluziilor Vieții.

Sfinții Străinului din Noi,
își construiesc catedrale de Tăceri,
din cărămizile Destinului,
jucat la ruleta Nenorocului,
de un Dumnezeu făurit,
după chipul și asemănarea noastră.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

73) Corupție

Plouă cu emoții la târgul Viselor.

Fiecare Suflet dorește produsele Dorințelor,
cât mai viu colorate,
dar Magicianul Iluziei Vieții,
scoate din tolba de Adevăruri,
doar pe cele mort colorate,
afirmând că primele,
ar fi fost date drept mită Destinelor,
pentru ca fiecare Naștere,
să-și găsească,
cea mai bună și frumoasă Moarte.

Într-un târziu a intervenit Dumnezeu,
cu promisiunea,
de a mai Crea și alte sortimente de Dorințe,
dar fără Culoare,
deoarece tocmai făurise Corupția.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

74) Trupurile Întrebărilor

Cred într-un templu al ochilor,
în care să se închine Clipele Eternității,
pe ale căror trepte să ne urcăm Dorințele,
de a fi împreună la masa Adevărului,
unde să ne hrănim cu Fericire,
alergând pe seninul,
tuturor cerurilor de sentimente,
unde să ne spălăm trupurile Întrebărilor,
așezându-le cuminți în lacrima Cuvintelor,
pe care să nu le amanetăm niciodată Existenței,
la prețul de speculă al Uitării,
de noi înșine,
cei care nu vrem să ne murim niciodată,
Trecutul.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

75) Fără de cer

Crengi de pustiu îmi bat în geamul patimilor,
spart de irisul privirii amintirilor,
care mi-a vânat Clipa Viitorului,
ce pare a fi etern, un Destin.

Lupi turbați de vise aleargă înfometați de dorințe,
în haita debusolantului Adevăr,
care-mi putrezește fereastra Împlinirii,
cu gândurile sale de plumb.

Simt că sunt aer fără de respirație,
călăuzit de aripile fără de cer,
în timp ce zbor într-o lume fără de spațiile,
ce ne uneau, undeva-cândva, sentimentele,
rămase acum, fără de conștiință.

SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE

76) Atunci Moartea ar deveni Adevărul Absolut ?

Aș putea fi altfel decât Dumnezeuul meu?

Să mă rătăcesc naiv pe culoarele Creației,
văzând Viața în toate ipostazele ei,
războaie, crime, atacuri, cataclisme, iubiri neîmplinite?

Atunci Moartea ar deveni Adevărul Absolut?

Știu că nu o pot înțelege vreodată,
fiindcă sunt clădit în acest sens,
de Teama Existenței de a mă redescoperi cu adevărat,
coamă de cal,
liber în vântul Infinitului.

Niciodată nu voi ști cine sunt
și nici unde sunt născut să alerg,
pe țărâna plină de întrebări,
a corpului închiriat de la Momentul venirii pe lume,
simțire fără adăpostul Paradisului,
din care m-am desprins de strămoșii,
propriei mele Existențe.

**SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE**

77) Întâlnire cu Destinul

Toate scoicile întrebărilor,
nu au știut să-mi răspundă,
valurilor de întrebări din inima mea.

Nici țărmurile zilelor,
pierdute pe balanța înșelătoare a Speranțelor,
nu mă mai salvau de la înecul Uitării.

Apusuri de sânge îmi țâșneau,
în palmele bătătorite de așteptări,
cu care vroiam să sculptez chipul,
sărutului tău.

Ploi de promisiuni mucegăite,
pline de furtunile întâlnirilor,
mă rup din tulpina Luminii Divine,
care mi-a dat suflarea Eternității Clipei,
știind că vei întârzia mereu,
de la întâlnirea mea cu Destinul.

***SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE***

***SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE***

***SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE***

***SORIN CERIN THE NONSENSE OF THE
EXISTENCE***